

A

249
—
12.1

Halott énekek. H.é.n.

Kolozsvári, Egyetemi Könyvtár RMK 1186.

3
E
M
lye
ide
rokk
gyere
jobb

RÖVID
ELÖL-JÁRO BESZÉD:

AZ Halottaknak el-temet-
tetéseiben nem követte-
nek egy fokást minden Nem-
zetek, elejítől-fogva. Mert né-
mellyek az ő Halottjaikat sok
féle Czérémóniákkal takarták
a' földbe. Némellyek meg-
égették, és a' porát valami
edénybe fedték, és azt tették-
el. Némellyek végezetre, Ha-
lottjaikat a' vízbe vetették.
Melly fokásokról bővebben ír-
nak a' Historicusok. Sőt a'
Kerektyén nevet viselnek-
s, ebben nem mindenkör tar-
tottak egy törvényt. Hogy a'
Istvánoknak Kristus Urunk feü-

emle-
utolsó
ra nem

ELŐJÁRÓ

ése előtt-való rend-tartá-
ról ne szóljak: Elejin ál-
talan fogva, az Apostolok-
nak intésekből, el-hagyván a'
fok pogány szokásokat, igen
együgyüképen temetkeztenek.
Annakutánna a' Pápistaság
nevekedvén, ebben a' Czérémó-
niák-is nevekedtnek; mellye-
ket a' ki olvasni akar, meg-
találja Robertus Bellarmi-
nusnál. Tom. I.

A' mi fegény Nemzetünk-
nek nagy része, Isten kegyel-
méből, e' Czérémóniákban né-
mellyeket a' több Pápistaság-
gal le-tött; némellyeket még
meg-tart, úgymint harango-
zást, néhol alamisna oktást;
(: mellynek része általán fog-
va

B E S Z E D.

va a' tor:) éneklést, prédiká-
lást, nagy koporsó emelések
és egyéb effélet. Mellyek kö-
zül ki legyen jó, 's ki nem, én
itt nem vizsgálom; mert az
emberek semmit nehezebben
nem szenvednek, mint, ha va-
lami szokott dolgot, ha finte
nem jó-is, valaki improbál. Ol-
vashaték valamit némellyik
felől, Lamb. Danéusnál Bel-
larmin. ellen. Azt mondható,
ha bánják-is némellyek: hogy,
ha temetés nem volna, Mes-
tert és Deákot nehezebben
tartanának, (: mint Prédiká-
tort, ha kereftelés és esketés
nem volna :) olly balgatagok
az emberek. Azért, mivel
hogy mi közöttünk halott te-

ELŐLTARÓ

metéskor énekelnek, a' miné-
 mü Énekeket akkorra irtanak
 tudós emberek, miolta az Ek-
 lésia kezdett reformaltatni,
 azokat e' Könyvetskébe fed-
 tem; hogy azok együtt lévén,
 a' Deákság efféle szolgálathán
 élhessen vélek. Az Authorok-
 nak neveket el-nem titkoltam
 volna, de kevésnek tudhattam-
 meg, a' kiknek a' vers fejkébē
 nintsen; mellyeket külön meg-
 jegyezni nem kúkség volt. I-
 télem, hogy egy-is nintsen
 igen régi benne: mert a' Pá-
 pifaságban Deákúl mondot-
 ták a' Soltárt. Továbbá ta-
 láltam még ezek kívül töb-
 bet-is, jóllehet igen keveset;
 de énnékem elégnek tetkének
 ezek.

B E S Z É D.

ezen. Oktottam három Réfere:
 re: Az elsőben vannak, a'
 mellyeket az halottas ház e-
 lött szoktak énekelni; A n. a.
 sodikban, a' halott ki-vitelkor,
 A' harmadikban, a' mellye-
 ket a' Sír felett. De ez oktas
 nem olly köteleles, hogy válto-
 zás ne lehetne benne: melly a'
 Kántoroknak efességeken áll.
 Költ Debreczenben, Pünköszt
 hav. 12. napj. 1598. Ektend.

E L S Ö , R É S Z .
 Mellyben vannak azok, a'
 mellyeket a' testnek fel-
 vétele előtt énekelhetni.

Az örök halál ellen.

A' mi életünknek kö-
 zepette, haláltól kör-
 nyül-vétettünk, kit
 mi keressünk sege-
 delmül, ki minket vigasztaljon?
 csak tégedet Urā, ki mi bűnein-
 kért igazán most mi reánk meg-
 haragudtál: É áldott Ur Isten,
 Éent erős Ur Isten, Éent idve-
 zítő irgalmas URunk; óh örök
 Isten! te ne hagyj minket bü-
 neinkért gonozúl el-veznünk;
 de mi halálunknak idején légy
 minékünk nagy segedelmünk.
 Irgalmazz minékünk!

MÁS.

Halotti Énekek

M A S .

Esa. 64. *Az örök életnek a' haláb
 után-való bizonyos ditsö-
 ségéről.*

TUdjuk Uram Isten, hogy
 mind meg-kell halnunk;
 De hiszük hogy az örök életre
 ismét mind feltámadunk: Mert
 te vagy életünk, te benned ha-
 lálunk, te vagy fel-támadásunk.

2. Soha Éem nem látta, fül-is
 nem hallotta, Embereknek Éive
 gondolatja azt meg-Éem gon-
 dolhatja, Melly nagy ditsösé-
 get az Ur Isten Éerzett az ötet
 Éeretőknek.

3. Eltörli az Isten könyhulla-
 tásinkat, És el-távoztatja mi-
 tőlünk mi keserüségünket; mert
 bánat nem lézen, fájdalom
 Éem lézen, csak nagy ditsösé-
 ség lézen.

4. Holott uralkodik az Atya
A S **Ur**

Ur Isten, Az ő áldott dicső é.
Fijával a' mi Urunk Kristussal,
Szent Lélek Istennel mind egy
hatalomban, mind örökkön
örökké.

M A S.

AZ Ur Istennek jóakarata-
jából, Szent igéjének
hallásából, Értettem én idves-
ségemről; Kiből víg az én lel-
kem, Nem retteg semmit a'
pokolbéli ördögtől, Mint ki
meg-foztatott, minden erejétől.

2. Te e' Világot igen éánád,
Szent halálodnál kit meg-vál-
tál: A' Halált nekünk hogy
meg-rontád, Lelkünket meg-
nyugotád, És fent Atyádnak
kedvébe juttatád, Széles e'
világon mind prédikáltatád.

3. Az én testemből ki-költö-
zöm, A' földnek ötet már a-
jánlom; Az Itéletre meg fel-
vé-

vézem, Kit meg-épít az Isten;
Az én femeimmel és ötet meg
látom, Ezen állapotban itt a'
kiben voltam.

4. Már közzületek én ki-mé-
gyek, Magas mennyországba
fel-mégyek, Régi Atyákkal
együtt lézek, Nagy vígaság-
ban élek, És az Itéletre ismét
fel támadok, Ezen én testem-
ben ugyan ti veletek.

5. Vigan mégyek Ur Istē hoz-
zád, Mert én hitem néz csak
te reád; Meg-ne útáljad a' te
szolgád', Kit igazgat fent Fijad,
Ki által minékünk ajánlad te
magad', Es fent orfágoznak
örök birodalmát.

6. Az én halálō tsendes álom,
Bűneimből szabadulásom, Kik-
ért meg-hólt az én Kristusom,
Ő maga bizonyságom, Lézen az
utolsó napon támadásom, És
Itélet

4 *Halotti*
Itélet után örök vigaságom.
7. Mert el-múlándó mind e'
világ, Kiben életünk, mint a'
virág, Kit ha meg-süt a' Nap, el-
hervad, Mindenestől el-šarad;
De az igazság örökké meg-ma-
rad, Mert tsak az Ur Kristus
örök világosság.

8. Kérünk Ur Istē mi tégedet,
A' te fjadat (*lyányodat*) hogy
bé-vigyed Szent oršágodbā lé-
gyen veled, Mert vallotta Hi-
tedet: Kiért ki-ontád a' te űent
véredet, És űörnyü halálra
adád űent testedet.

9. Légyē ditséret az Atyának,
Vele egyemben űent Fijának,
A' Szent Lélekkel mi URunk-
nak, Kit a' hivek imádnak,
És a' mennyei űent Angyalok
šolgálnak, Kik a' bődogságra
minket haza várnak.

MAS

Énekek.

5

M A S.

A' Hóltt űól állapotjáról.

MEg-šabadúltam már én a'
testi haláltól, És meg-
menekedtem minden nyava-
lyájimtól, Büntől, az haláltól,
e' tsalárd világtól, az örök kár-
hozattól.

2 Lelkemet ajánlom az hatal-
mas Istennek, És testemet ha-
gyom ő anyyának a' földnek;
E' világot pedig az én Feleim-
nek, és a' benne élőknek.

3. A' testi halálból mégyek
örök életre, És meg-mondha-
tatlan örömrē, ditsőségre; Kit
kezdetől fogva a' Kristus meg-
šerzett az ő benne bizóknak.

4. Nintsen már hatalma én
rajtam az ördögnek, E' tsalárd
világnak, sem a' kegyetlen
bűnnek; Mert Kristus el-ron-
tá ezeknek hatalmát az ő űent
halálával.

5. Az

5. Az Atya Istennek vagyok én szerelmében, Az ő szent Fijánért kedvében, kegyelmében, Rézessé tött engem minden örökében, 's az örök ditsőségben.

6. Ditsőség tenéked örök Atya Ur Isten, És tisztesség néked megváltó Fiu Isten, Teljes Szent Háromság egy bizony Istenség, az örök ditsőségben.

Bűn bocsánatért.

NE emlekezzél-meg Ur Isten a' mi bűneinkről, Se Atyainknak vétkekről: Ne állj hozzát mi rajtunk szent Fijának kedvéért.

Az igaz pénitentiának és Istenhez- való meg-térésnek

Tüköre:

UR Isten irgalmazz nékem, A' te irgalmasságod szerint,

int; Mosd és töröld-el bűnöd, Mellyet én bánok éivemért; Hogy te ellened vétkeztem, Bánom, és keserű énékem; Méltán engem meg-íélhetél, Azért te igaz Isté lehetél.

2. Én a' bűnben fogantattam, bűnben anyámtól házmasztam; Te csak szeretél igazságot, És ígérél irgalmasságot. Hints-meg engemet Isóppal, Hónál fejedre lézek előtted, Vig lézen lelkem te benned, Tetemim meg-vidúlnak töled.

3. Ne nézd URam bűneimet, Töröld-el minden vétkeimet; Teremts bennem tiszta éivet, És adj énnékem Szent Lelket; Ne vess el engem előled, És ne vedd-el tőlem Szent Lelked': Adj énnékem idvességet, És jó-ra vezérlő Szent Lelket

4. Én miattá sok emberek A' te

te útdra térülnek, Kik ö bü-
nöket el-hagyják, És életeket
meg-jobbítják. Szabadíts UR-
am engemet, Vedd-el rólam
ítéletedet: Oldjad-meg az én
nyelvemet, Hogy magakta-
lasson tégedet.

5. Áldozatot tennék néked, Ha
kedves volna előtted; De csak
kivánod én tölem, Hogy lé-
gyen töredelmes éivem. Te-
kints Ur Isten lelkemre, És
tégy kegyelmesen ö véle. Tégy
jól a' te Egyházzal, Ki téged
szolgál igazsággal.

*A' Halálról, és az után
való ditsőségről.*

Nóta: *Emlékezzünk mi ke.*

FEjenként mi erről emle-
kezzünk, Hogy mi lé-
gyen vége életünknek, E' vi-
lágon meg-nem maradhatunk;
Mennyországba azért igyekez-
zünk.

2. Azt

2. Azt jól tudjuk, bizony meg-
kell halnunk, E' világból mind-
nyájan ki-múlunk; De kétség-
be mi azért ne esünk, Mert Is-
tenhez mennybe fel-vitetünk.

3. Testünkbe és lelkünkbe vi-
gyázzunk, Kristus mondja, mi
el-ne alagyunk, Kisértetbe hogy
ohtán ne jussunk; Mert mikor
jö, azt mi nem tudhatjuk.

4. Ezt így mondja Kristus
É. Máténál, Hogy véletlen órá-
ban ö el-jö; Mindenkoron az-
ért kézek légyünk, E' világ-
ból vigan hogy ki-múljunk.

5. Készítsük mi halálra ma-
gunkat, Vigyázásban és imád-
kozásban; Hozzá vézi Kristus
mi lelkünket, Szent Attyának
elejibe vézi:

6. Bé-ajánlja az ö É. A ttyá-
nak, Dítsekedik a' mi hü lel-
künkkel: Azok ezek, kikért én

B

meg-

meg-hóltam, Szent véremmel
 meg-váltottam.

7. A' mi lelkünk testünk-
 ból ki-múlik, Ur Istennél örökké
 nyugozik, Kristus Jé-
 zus kezében tartatik, Ité-
 letre fényesen adatik.

8. Testünkbe mindnyájan fel-
 támadunk, Ur Istenben nagy
 vígan nyugozunk, Be-
 zédere térdet fejet hajtunk,
 És ő néki örökké udvarlunk.

9. Szebbek lézünk mindé vi-
 rágoknál, És drágábbak minden
 aranyaknál: Miként a' Nap,
 fénlík a' mi testünk, Ur Isten-
 nek éinének előtte.

10. A' Szentekkel ditsérjük az
 Istent, Angyalokkal, ént Már-
 tiromokkal, Minden Nemzet-
 béli sok Szentekkel, Ditséret-
 ben önéki ezt mondjuk:

11. Sz. Ur Isten, ént erős Ur
 Isten,

Isten, Foghatatlan áldott ént
 Ur Isten, Ditsértefésél a'
 Fijaddal, Szent Lélekkel örök-
 kön örökké.

Sz. Jánosnak 17. rékéből.

AZ örök élet mi légyen, Jé-
 sus Urunk nagy-épen
 meg-tanit, A' ént János által,
 Irásának tizenhét Rékében.

2. Ez (úgymond) az örök élet,
 Hogy meg-esmérjenek téged
 élő Örök Atya Istent, 'S kit el-
 botsátál, a' Jé-
 sus Kristust.

3. Az örök élet azért ez: A'
 nagy Istent és az ő ént Fiját
 Szinről éinre látni; A' melly
 látás e' földön kezdetik.

4. Azok látják pedig Istent, A'
 kik híének az ő ént Fijában,
 Ur Jé-
 sus Kristusban: Mert ez
 az ő Atya akarata.

5. E' végre mondja a' ént
 Pál: Mostan látjuk a' mi Iste-
 nünket

nünket, Mint külső tükörben,
De akkora énről észre látjuk.

6. Mert ember szemmel nem
látta, Sem hallotta, sem gondol-
ta soha, Minémü nagy jókat
Isten vezett ötet szeretőknék.

7. Azért az örök életbē A' mi
testünk halhatatlan lézen, Di-
tsőséges lézen, Lelki lézen,
és örökké lézen:

8. Fénlik, mint a' szép fényes
Nap, Világoskodik, mint a' szép
csillag, És a' fényes Angyal,
A' mi édes Atyánk, országában.

9. Ez reménségben voltanak
Az Adámtól fogva mind eddig-
len Minden Keresztyének: Mi-
is azé: ugyan ebben légyünk.

10. Dicséretsél Atya Isten Sz.
Fijaddal Ur Jésus Kristussal,
Mind egy hatalomban, Szent
Lélekkel mind örökké, Amen.

MAS.

M A S.

OH te meg-halandó emberi
Nemzetség! E' világon
éltted melly igen vesétség, Ha
tenéked nem kell Kristus egy
Idveség.

2. Mit üzöd olly igē ez árnyék
világot? Mit követed testi zor-
galmatosságot? Miért nem
hagyod-el a' fok tsalárdtságot?

3. Tsak foglalatos vagy hiv-
ságos dolgokban, A' fok rétege-
ségben és dobzódásokban, Kü-
lömbkülömb-féle fok gonozsá-
gokban.

4. Tudod, hogy a' halál rajtad
uralkodik, Nem tudod melly
órán lelkedet ki-vézik, Valami-
ként éltél, tudjad meg-kérdezik:

5. Im az Ur Istennek rajtad
nagy ostora, Külső ellenségnek
ő nyomorgatása, Hirtelen ha-
lálnak rettenetes volta.

B 3

6. Dög-

6. Döghalálnak mérge, látod,
rajtad vagyon; Mit tudé benne,
ha ma lelked elki-múljon,
Isten elejibe éamadásra álljon?

7. Még sem esméred-meg te ál-
lapatodat, Nagy vakmerőség-
re veted te magadat; Mit tsu-
dálod tehát Istennek boőzuját?

8. Jaj! a' te életed olyan mint
a' virág, Nagy-hamar meg-
hervad, meg-éarad, és meg. az:
Illy haőnot ad néked e' veően-
dö világ.

9. El-múlik, mint árnyék, em-
ber a' te napod; Mint a' füst
és pára életed, ha látod; Egy
éempillantásban hogyha élé,
nem tudod.

10. Ebredjél-fel immár, magad'
vedd eőedben, Hagyd-el bünei-
det, élj jámbor életben, Isteni
félelemben, hitben, remén-
ségben.

11. Nagy örömmel készülj a'

Kristus napjára, Mikor el-jö
hozzád a' te halálodra, Vigan
várjad őtet éabadulásodra.

12. Mert mindē-ínségből akkor
ki-ment téged, Igértt bóldogsá-
god' meg-adja tenéked, Ha ő
benne léē hited, reménséged.

13. Halálod óráján hívjad se-
gítségre, Lelkedet ajánljad ha-
talmos kezébe, Hiddjed, téged
viően örök ditsőségbe.

14. Kérjük azért mi-is mi Idve-
zitönket, Halálunk óráján el-
ne hagyjon minket; De adja
minékünk örök életünket.

15. Ditsérteőssél Atya mindē-
ható Isten, És a' te őent Fijad
veled egyetemben, Szent Lé-
lek Ur Isten mind örökké, Am.

M A S.

A' halálra való emlekeztetés.

EMber emlekezzél a' őomo-
ru halálról, Emlekezzél a'

B 4

halál-

halálnak rövid órájáról: Emlekezzél emberi állat, ingyē majd meg-kell halnod.

2. Ember el-változik, mint a' mezei virág, A' melly reggel meg-virágzik, estvére el-hervad: Emlekezzél:

3. Mezitelē jöttél a' te Anyád méhéből; Földből löttél, földdé ismét igyen majd el-változol Emlekezzél:

4. Senki azt nem tudja, holott léhen halála, Az óráját 's az idejét senki meg-nem mondhatja: Emlek:

5. Azért, vigyázzatok, mint a' Kristus meg-mondta, Mert nem tudjátok, hogy ha reggel avagy este léhen: Emlek:

6. A' Kristus az élet, és ő a' fel-támadás; A' kik ötet hittel várják meg-nem tsalatkoznak: Emlekezzél:

7 Az-

7. Azért, ükség nekünk ezekről emlekeznünk, Várjuk vígan halálunkra az Istennek É. Fiját: Emlekezzél:

A' halálnak eredetiről, és abból való ki-menekedésről.

Nóta: Emlekezzünk mi ke:

Illik nekünk erről emlekeznünk: Miként jutott halálra mi igyünk, És mint lehet ki-menekedésünk, Szabadságunk, örök idveességünk.

2. A' mint írja Móises könyvében: Első ember teremtetett épen, Állhatatos és fontos teitben; De meg-tsalá ördög kigyó képben.

3. Tiltott fának gyümöltésébē évék, Az Istennek ellene vétkezék, A' halálra ott kötelezteték: Mi reánk-is halál úgy fārmazék.

4. Három-féle halál reánk fāl-

B 5

la:

18 *Halotti*
la: Edgyik, a' bün, lelkünknek
halála: Másik, a' mi testünk-
nek halála: Harmad pedig, ö-
rök halál kinnya.

5. De mi rajtunk Isten könyö-
rüle, A' Ézony magvát hogy
nékünk igéré, Lön a' Kristus
Istennek élötte, Ki a' kigyót
's ördögöt meg törte.

6. Noha testi halált meg-kósto-
lunk, Melly a' bünért uralko-
dik rajtunk; De az örök halál
nem halálunk, Kristus által
mert meg-éabadúltunk.

7. Ez reménség ha'nál tsak
azoknak, Kik Kristusnak érde-
mében biznak. Hitetlenek ha-
lálban maradnak, A' pokolnak
tüzére hanyatnak.

8. Hiddjünk azért a' Jépus
Kristusban; Kérjük ötet, tar-
tson-meg hitünkben, Szent
Attyának vigyen országában,
Ditsér-

Énekek. 19
Ditsérhefsük örök boldog-
ságban.

MÁSODIK RÉSZ.

Mellyet Éoktak énekelni Halott
ki-vitelkor.

Intetiünk életünk jobbítására.
EMLEKEZZÜNK MI KEREZTYÉN
népek, Hogy meg-hal-
junk testünkben vétünknek,
Uj életet viseljünk éltünkben,
Ki-múlását várjuk mi lelkünk-
nek.

2. A' Szent Irás vigasztal ben-
nünket; Ne gyötörjük éünte-
len testünket: Ne sírassuk úgy
a' halottakat, Mint Pogányok
régen Pogányokat.

3. Hiddjük Jépuszt érettünk
hogy meg-hólt, Fel-tamadott
úgy, mint meg-mondta vólt;
Azonképen, a' bünnek ki meg-
hólt, Uj életre Kristussal ez
fel-költ.

4. Mint Ádamban mindnyájan meg-hóltunk, A' Krístusban ugyan meg-éledünk; Mert a' Krístus első támadásunk, Ö utánna mi-is fel-támadunk.

5. Krístus le-áll magas menny-országból, Szent Attyának parantsolatjából, Mint mennyei jószágunk az égből, Ditsértetik Angyalok éavából.

6. Kik Krístusban hit által elnyugoznak, Leg-előzőr azok fel-támadnak, Elejibe viternek URunknak, Nagy hirtelen hogy el-ragadtatnak.

7. Az Ur Krístus országát ajánlja Szent Attyának azt mikoron adja, Ellenségit hogy mind meg-birándja, És hatalmasságát el-rontándja.

8. Kerektyének mind fel-ferkenjete, Meg-lássátok, hogy ne vétkezzetek, Szent Irásra igen

igen siessetek, Hogy ne légyen hit kívül élttetek.

9. Ha viseltük Ádám ábrázatját, Krístusnak-is viseljük ábrázatját: A' test és vér az Isten országát Nem birhatja semmi vígaságát.

10. Fel-támadunk mindnyájan Itéletkor, És mi mind elváltottunk akkor, Az Istennél lézünk mi mindenkor, Ez igékre nézünk mi mindenkor.

11. Ez igéket a' nagy é. Pál írta, Hitetlenek ellen támaztotta, Tanuságra mindennek ki-adta: Kiből nekünk örömet támafta.

12. Ditsértessék az Atya Ur Isten, Ö igéje a' Fiu Ur Isten, Egyetemben Szent Lélek Ur Isten, Szent Háromság egy bizony örök Isten.

Nóta: *Fer temessük-el a' te:*

ADj idveséges ki-múlást,
Ur Isten, és el-nyugovást,
Testünk zerint jó meg-halást,
Mind holtig adj igaz vallást.

2. Nints itt maradandó vára-
sunk; De jövődöt kell kíván-
nunk, örök életet tsak várnunk,
Ez reménségben ki-múljunk.

3. De földön olyan életünk,
Miként a' virág kit nézünk, El-
változik a' mi testünk, Kopor-
sóba bé-téetünk.

4. Rothadandó test enyézük,
Földé ismét el-változik; Lel-
künk Istenben nyugozik, Míg
e' világ el-végződik.

5. Értelmünk nints erről né-
künk, Mikor végződik éle-
tünk; Kristustól azért inte-
tünk, Hogy mindenkor ké-
zek légyünk.

6.

6. Azért, tellyes kézülettel
Várjuk Kristust igaz hittel; Hogy
ki-múljunk nagy örömmel, 'S
bé-mehessünk bölts Szüzekkel.

7. Senki magát el-ne bizza;
Lelkét Istennek ajánlja; Nagy-
bizodalommal vallja, Hogy test-
ben Kristust meg-látja.

8. De nagy ditsőségek lézen
Hiveknek az Itéletben, Hogy
fel-támadnak e' testben, Lé-
nek az örök életben.

9. Ezen testtel fel-támadunk,
Ezen kézzel 's lábbal állunk,
Kristusnak akkor udvarlunk,
Régi Szenteket meg-látunk.

10. Semmi fáradság testünkbe;
De, mint a' Nap, fényes lézen:
Nehézféjük ott nem lézen,
De nagy gyorsaságunk lézen.

11. Istennek kegyelmes háva
Hiveket akkor bé-hijja örökké
való orzágra, 'S az Angyali tár-
saságra.

12.

12. Istennél örökké lézünk, Te-
stest l's lelkestől élünk, Mind
örökké ott örülünk; Kit most
ki nem jelenthetünk.

13. Ditsértessél Atya Isten,
Te zent Fijaddal mennyégben,
Sz. Lélekkal egyetemben, Örök-
kön örökké, Amen.

M A S.

Azon Nótájú.

AZ Istennek jóvóltáról Em-
lekezzünk mondásáról,
Rólunk gondviseeléséről, Ért-
tsük mit mond halálunkról.

2. Az Esaiás Próféta Minde-
neknek irván hagyta: Hogy I-
sten őket nyugotja, Kik meg-
halnak, 's hogy meg-tartja:

3. Mert isméden fel-támaszt-
ja, Erős hittal bizonyítja, A'
hóltakat hogy fel-költi, És orfá-
gába bé-vízi.

4. Ezt tselekfi, hogy ditsérjük,
Jó-

Jóvóltát el-ne felejtjük; Lás-
söt-inkább magasztaljuk, Kik
a' fel-támadást várjuk.

5. Ezeket nyugodalomba Bé-
küldi ágyas házokba, Es hagyja,
hogy idejiglen Ott nyugodja-
nak a' földben:

6. Én hiveim menjetek-bé,
Kaputokat zárjátok-bé, Egy
kevéssé tegyétek-bé, Hogy ha-
ragom ne menjen-bé:

7. De tsak egy kevés idejig
Lézték, egy zempillantásig:
A' míg haragom el-múlik, Mind
ott nyugodjatok addig.

8. Mert az URnak nagy ha-
ragja, Majd meg-indúl nagy e-
reje, Es e' földön lakozókra
Majd áll kemény ítélete:

9. Kivel az ő ellenségit El-
vešti hiterlenségért; De meg-
tartja az ő népét, Benne való
bizodalomért:

C

10.

12. Istennél örökké lézünk, Te-
stest- l 's lelkestől élünk, Mind
örökké ott örülünk; Kit most
ki nem jelenthetünk.

13. Ditsértessél Atya Isten,
Te szent Fijaddal mennyégben,
Sz. Lélekkel egyetemben, Örök-
kön örökké, Amen.

M A S.

Azon Nótájú.

AZ Istennek jóvóltáról Em-
lekezzünk mondásáról,
Rólunk gondviseeléséről, Ért-
sük mit mond halálunkról.

2. Az Esaiás Próféta Minde-
neknek irván hagyta: Hogy I-
sten őket nyugotja, Kik meg-
halnak, 's hogy meg-tartja:

3. Mert isméden fel-támaszt-
ja, Erős hittel bizonyítja, A'
hóltakat hogy fel-költi, És orszá-
gába bé-viízi.

4. Ezt tselekezi, hogy ditsérjük,
Jó-

Jóvóltát el-ne felejtjük; De
sőt-inkább magasztaljuk, Kik
a' fel-támadást várjuk.

5. Ezeket nyugodalomba Bé-
küldi ágyas házokba, Es hagyja,
hogy idejiglen Ott nyugodja-
nak a' földben:

6. En hiveim menjetek-bé,
Kaputokat zárjátok-bé, Egy
kevéssé tegyétek-bé, Hogy ha-
ragom ne menjen-bé:

7. De tsak egy kevés idejig
Lézték, egy zempillantásig:
A' míg haragom el-múlik, Mind
ott nyugodjatok addig.

8. Mert az URnak nagy ha-
ragja, Majd meg-indúl nagy e-
reje, Es e' földön lakozókra
Majd áll kemény ítélete:

9. Kivel az ő ellenségit El-
veíti hitelenségért; De meg-
tartja az ő népét, Benne való
bizodalomért:

C

10. Többé a' föld az ő vérét
El-nem rejti az ő testét; De Isten
az ő életét Ismétlen meg-
adja lelkét.

11. Nagy vígaság ez miné-
künk, Mikor földbe temette-
tünk: Mert ismétlen együtt lé-
zünk, Istennél, mikor ő lézünk.

12. A' mi meghóltt atyánkfiya
Bizonnyal Istennek fiya; Mit si-
runk, ha az ő háza Néki tsendes
nyugodalma?

13. A' mi dolgunk nyomorú-
ság; Az ő dolga tsak vígaság.
Kérjük, hogy örök Igasság Lé-
gyen velünk Szent Háromság.

14. Adja nekünk ő Szent Lel-
két; Halálunk után országát Lát-
hassuk nagy bóldogságát, Ö-
rökkön örökké, Ámen.

M A S.

Nóta: *Emlekezzünk mi ker:*

T Udjuk, hogy fejenként
meg-

meg-kell halni, Mi lelkünknek
testünköl ki-múlni, E' világ-
tól bizonnyal meg-válni, Föld
györába tétetvén meg-romlani.

2. Halál kínja 'söldja büneink-
nek, Sok képen kell lakolni tes-
tünknek; Akaratja ez a' nagy
Istennek: Mert ellene járánk
törvényének.

3. Oka kerint Isten tselekefik,
Semi hamis töle nem tétetik; A'
mi testünk igazán rontatik, No-
ha nekünk méltatlannak tétetik.

4. Mert Istennek végezett ta-
nátsa: Bünös testnek országát
nem adja; Meg-kell annak in-
gyen tisztúlnia, 'S az Istennek
őzinét úgy látnia.

5. Arra légyen már fő gon-
dunk nekünk, Idvességet miké-
pen nyerhetünk: Mert ha hoz-
zája jól nem kezülünk, Nem jó
meg-véggel esik a' mi dolgunk.

6. Siketségre ne vegyük ezeket, Ha veétni nem akarjuk lelkünket; Értsük-meg az igaz kézületet, A' mint tanít a' éent Irás minket.

7 A' kézület a' pénitentzia, Mindenféle bűnnek elhagyása, Életünknek jobba változása, Es Éivünknek Krístusban bizása.

8. Le-kell ve-nünk a' régi Á-dámot, El-kell hagynunk minden gonofságot; Kell követnünk az ártatlanságot, Igafságot, minden tíztaságot.

9. Bövölködjünk jó-tselekedettel: Szépek légyünk hittel, reménséggel, Kegyefséggel, egymás éeretettel, Józansággal, mértékletességgel.

10. Ezt nevezi URunk vigyázásnak; Szent Pál pedig, a' jó vitézségnek: Kit könyör-géssel nyerünk magunknak,

Helye

Helye vagyon itt az imádságnak.

11. Nem gondolnak fokban ez intéssel, Más világra való kézülettel; Noha tartoznak ez fizetéssel, Még-is vannak azért kemény éível.

12. Serkenjünk-fel a' bűnnek álmából, Világosúljunk-meg a' vakságból, Térjünk-ki az ördög országából, Hogy ne es-sünk-ki a' mennyországból.

13. Jöjj mi hozzánk Krístus Sz: Lelkeddél, Vigasztalj-meg é: igéreteddél, Váltságodnak teljes érdemével, Hogy vallhas-sunk téged igaz hittel:

14. Szent Atyáddal téged dítsérhessünk, Mert tsak töled vagyon idvességünk; Szent országod' közöljed mi velünk, Dítsöfégben hogy veled élhes-sünk.

C 3

HAR.

HARMADIK RÉSZ.

Meltyben vannak a' Sír felett
mondandó Énekek.

A' Kerekyéni temetésről.

JEr temesük-el a' testet: Ki
röl ne légyen kétségünk,
Hogy az Itéletnek napján Fel-
nem támad nagy igazán.

2. Föld és a' földből való ő,
Földdé vízontag leendő; De
földből ismét fel-támad, URnak
szavát mikor hallja.

3. Az ő lelke örökké él A'
más világon Istennél; Ki szent
Fijának általa ötöt bünből meg-
váltotta.

4. Az ő nagy nyavalyássága
Jutott immár bóldogságra; Ha-
viselte Kristus igáját, A' ha-
lál néki nem árthat.

5. Lelke tsendességben nyug-
zik; Tette a' földben aluzik,
Hon-

Honnan Itélet napjára Fel-tá-
mad nagy vígaságra.

6. Itt vólt ő nagy félelemben;
De ott lézen tsendességben,
örökké való örömben, Es ha-
talmos fényességben.

7. Jer, hagyjuk itt öt' alunni,
Kristus Jépusban nyugodni;
Es szorgalmatosan vigyázzunk,
Mert nekünk - is meg - kell
halnunk.

8. Erre Kristus adjon erőt, Ki
vérével minket ki-vótt A' ve-
szedelmes pokolból, Es a' vég-
hetetlen kínból.

9. Ő mi tölünk ditsértefsék,
örökké magasztaltsék Egye-
temben az Atyával Es Szent
Lélek Ur Istennel.

M A S.

JEr tegyük-el a' tetteket, Ad-
juk-meg tízességeket, Je-
lent-

C 4

lent-

lentsük-meg mi hitünket, A-
tyafi éretetünket.

2. Földből teremttettek vól-
tak, Földdé ismétlen változnak:
Itéletre fel-támadnak, Mikor
hallják zavát URnak.

3. E' világon míglen éltek,
Sok nyavalyákat szenvedtek;
Kikből már ki-menekedtek,
Nagy nyugodalomra mentek.

4. A' Krisztusnak éent halála,
Lött nékiek váltságokra; Es az
ö fel-támadása, Lött meg-
igazulásokra.

5. Már sem ördög, sem a' ha-
lál Nem árthat nekik bizon-
nyal, Meg-váltattak Krisztus
által, 'S monchatják ezt bátor-
sággal:

6. Oh te halál! hol fulákod?
Pokol, hol te diadalmod? Nints
rajtunk semmi hatalmod; Meg-
törött birodalmod.

7. Tsen-

7. Tsendességben ök nyu-
goznak; De e' remétségben
vannak, Hogy még ök feltá-
maztatnak, 'S mennyben meg-
koronáztatnak.

8. Gyarlók vóltak ö testekben;
De léznek nagy ditsőségben,
Hogy fel-támadnak örömben,
Mint Nap ö fényességében.

9. Minékünk-is legyen hi-
tünk, 'S ez jóba rézesek lézünk;
Ha Krisztus Jéusban hízünk,
Örök boldogságot vézünk.

10. Ditsérettél Atya Isten,
Fiu és Szent Lélek Isten, Szent
Háromság egy Ur Isten; Néki
ditsőség mennyégben.

M A S

EMlekezzél élő ember, Né-
ked éól az hólt ember: Ne
tsudálkozzál most én rajtam,
Ki vagy, én vóltam, Tegnap
napon én eleven vóltam, Most
jól

C 5

jól látod hogy meg-hóltam.

2. Azt jól látod, meg-kell halnod, E' világból ki-kell múlnod; Nyavalyás lézen a' te dolgod Míg élé addiglan Élted ha meg-nem jobbítod világban, Rézetlen lézé boldogságban.

3. Hagyj békét a' kevélységnek, Tégedet igen intlek! Te kíntsd magadat erőtlennek, Gyarlóságosnak, E' mái napot ha néked engedték, Holnapot meg-sem ígérték.

4. Ne haldéjad napról napra Térésedet fokkára: Mert a' halálnak ö óráját Senki nem tudja; Az embert Isten hirtelen Éólitja, 'S nagy hamar megkell halnia.

5. Lám jól tudod, mint lön dolga, Amaz Ifju magába Fel-fuvalkodék ö dolgába, Gazdag-

sá-

ságába, Kinek az Istē lelkét megkiváná, Hirtelē mert ö meghala-

6. A' Gazdag-is ám mint jára, A' mint éent Lukás írja, Temetése mert lön pokolba, Olly nagy kínokba: A' éegény Lázár Isten orzágába Bé-méne nagy boldogságba.

7. Azért, mostan Kerefétyének, Ti kik e' földön éltek, Meg-térni bünből siessetek, Es jól éljete: Mert igen rövid élete embernek; Mit éent Jób mond, meg-éertsétek:

8. Rövid embernek élete, Kit Aféonyi-állat éüle, Tellyes nyavalyákkal ideje, Minden ösvénye, Mint mezöbéli virágnak éépsége, Így múlik ember élete.

9. Mint az árnyék a' felhöbē, El-fú éél a' fellebben, Így te ne bizzál életedben, Jó éeren-

tséd-

tsédben; Mert ha ma vóltál nagy-jó egészségben, Holnap lehetf. betegségben.

10. Azért, úgy élj e' világban, Kéz légy minden órában Bé-
szállanod a' koporsóban, Vig-
légy Krisztusban; Hogy mi-
kor lelkedet kéri markában,
Add néki nagy bátorságban.

11. Ditsértessél Atya Isten
Fijaddal a' Krisztussal És vigá-
taló Szent Lélekkel, Minden
idöben: Adj nekünk igaz hi-
tet e' világban, Mehesünk
szent országodban.

M A S.

Atyák 's Anyák vigasztaltatnak.

HAgyjátok-el hü kereztvé-
nek Fájdalmát ti szivetek-
nek: Senki ne sírassa halottját,
Mert vötte ö nagy bölcsőségét.

2. Anyák szünjenek-meg fi-
rástól, El-felejtkezzenek fijok-
ról;

ról: Mert nem halál az ö ha-
lállok; De életben meg-újjú-
lások.

3. Ekképen az el-vetett magok
Rothadással nevedendök, És
Épen fejeket vetendök, Vég-
re jó gyümölcst adandók.

4. Fogadd-bé azért az hóltt
testet, Kebeledbe föld vegyed
ötet; Takargassad az ö tagait,
Mint az édes anya magzatit.

5. Sz. Léleknek edénye vólt
ez, Az Istennek személye vólt
ez, A' Krisztus Jézus lakott eb-
ben, Vólt Isteni félelem ebben.

6. Föld, hiven tartsd a' testet
benned: Mert mikor a' Kris-
tus el-jövend, Meg-kivánja
ottan ezt tőled; Így lézen,
bizonnyal el-hiddjed.

7. Noha mostan ö rothadandó,
Es idövel porrá léjendö, De fel-
támad Isten szavára, És Angya-
li trombita szóra.

8. Mostan az Ur Istent ditsér-
jük, Az ő nevét fel-magaſtal-
juk, Ki három űemélyben egy
Isten, Ditsértessék örökké, Am.

M A S.

Pénitentziára való intés.

Nóta: Oh te meg-balandó.

Halandó emberek kik most
jelen vagytok, Ti vég ó-
rátokról most gondolkodjatok,
Mert atyátokfija halva, jól lát-
játok.

2. A' halál fizetés történt most
ő rajta; Ez után kinn esik, tsak
az Isten tudja, Mert ő hatal-
mában életünk határa.

3. Rettenetességet indítson
e' néktek: Ha vakmerőképen
bűnben éléndetek, Kemény
Éam-adásra jut a' ti ügyetek.

4. De mint fogtok Éamot adni
az Istennek, Ha ellene jártok
az ő igéjének, 'S véget nem
akar-

akartok vetni bűnötöknek.
5. Magatokat, kérlek, el-ne
hitefsétek; Isten kegyelméről
meg-emlekezzetek, Hijában
ne legyen arról reménségtek.

6. A' Kristus halála sem haſ-
nál mindennek, Sem érdeme-
seknek, sem bűnben élőknek;
Haſnál tsak az igaz hü Kereſ-
tyéneknek.

7. Ne bizzatok azért ember ér-
demében, Se ne maradjatok
Éamtalan bűnökben, Rézések
úgy léztek Isten kegyelmében.

8. Idveſségét minden igazán
keresse, Kristus érdemében
bizodalmát vesse, Hitit Éent
élettel jól meg-ékesítse.

9. Ki végig meg-marad hitbē,
az idvezül, Testi halálhoz-is jó
renddel az kézül, Kristussal ö-
rökké mennyorÉágban örül.

10. Aldott légyen Atya, Fiu
és

és Szent Lélek, Minden állatok-
tól ő magasztaltsék, Ditséret
's tisztesség önéki adásék.

M A S

Jésus Kristus Istennek feni
Fija, Bünös népnek igaz
Meváltója, Kereftán ki ha-
láloddal Atyád kedvébe jut-
tattál :

2. Keserves kín-vallásodért
Kegyelmezz nékem haláloedért,
Halállal haj-vívásomban Biz-
tasd lelkem' ki-múlttában.

3. Szememnek világossága,
Fülnek mikor meg-fogy hallá-
sa, Nyelvnek el-jö meg-állása,
Közelget szívnek romlása :

4. Bódúlni ha kezd én elmém,
El-távoznak tölem segédim,
Ne hagyj, ne hagyj óh Kristu-
som ! Segélj utolsó órámon :

5. Ez életnek árnyékából Végy
ki halálnak nagy kínjából : Ör-
dög-

dögnek tsalárdságától, Oltal-
mazz álnokságától.

6. Lelkemnek adj jó kimúlást,
Kezedbe adom azt nagy biz-
vást; Testemnek földben nyu-
govást, El-jütödíg adj aluvást.

7. A' te Itéleted napján Allás
engem elődbe bátran, Szóelő-
lóm légy akkor nékem, 'S az
életet add-meg nékem.

8. Mint igédbē fel-fogadtad,
Esküvéssel bizonyítottad : Bi-
zony bizony mondom néktek,
Igémben lézen élttetek :

9. Ha azt ti meg-tartándjá-
tok, Nem fojthat-meg soha
haláltok ; És ha fíntén most
meg-haltok, Tsak álom lézen
haláltok :

10. Az én hatalmas kezemmel
Abból ki-hozlak nagy öröm-
mel : 'S országomban ti lakoz-
tok, Örökös lefé maradástok.

D

Velem

11. Velem léke örömetek, Kicsak én szerzettem tinétek; Változik keserűségtek, Böldegság léken tijeitek.

12. Engedd nekünk mind ezeket Ur Jéhus, ki nyerted ezeket, Botsásd-meg mi bűneinket, Adjad, vallhassuk ezeket.

13. Mikor halálunk óráján Eljő lelkünknek ki-múlása, Igéd támaszta hitünket, Csak te vedd hozzád lelkünket.

Az életnek rövid voltáról.

Inttetünk a' lelki vigyázásra.

EMBER emlekezzél utolsó napodról, A' te halálodnak bizonyos voltáról, A' te életednek kétséges voltáról.

2. A' b. Irást nézzed, mit szól életedről, Bizonyossá tézen te állapotodról; A' mit az Irás szól, nintsen kétség arról.

3. Sz.

3. Szent Dávid Próféta életről azt mondja: Ollyan mint az árnyék az embernek napja; Mert hamar el-múlik, azt minden jól látja.

4. Ollyan mint az álom embernek élete, És ollyan mint a' fű ki reggel virágzik, De estve hogy meg-a'z tüzre botsáttatik.

5. Szent Jób Patriárka életről azt mondja: Az embernek napja, mint a' béres napja, Melly hamar ki-telik, és jutalmát várja.

6. Melly kitsiny a' tsep víz, ollyan a' mi napunk, És melly kitsiny a' mák, ollyan mi életünk, Mint Bölts' Irásából ezt meg-tanúlhatjuk.

7. Mint a' füst a' élettől hamar el-olhatik, És mint a' köd Napnak fényével veretik, A' mi életünk-is hamar végeztetik.

D 2

3.

8. Mint a' futó követ ' Bölts meg' azt mondja , Ollyan mi életünk, mint hajónak nyoma, Mint madárnak nyoma , és a' nyilnak nyoma.

9. Ollyá, mint a' harmat embernek élete , Melly reggel a' földnek finére le-esik , De el-árad ottan miheiyt a' Nap éri.

10. Mitsoda az élet? É. Jakab azt kérdi : Ollyan , mint a' pára , melly kevésse tetzik ; De hamar el-múlik , és semminek látzik.

11. Mit ragaszkodol hát a' te életedhez? Mert nyilván te ember nem bizhatol ehez , Sem a' földön való e' világi jókhoz.

12. Nintsen néked ember marandó helyed, Nintsen marandó városod e' földön : A' mi városinkat fejenként keressük.

13. Itt hágy idejiglen min-
ket

ket az Ur Isten , Hogy a' Jésus Kristust tanuljuk e' földön , 'S ditsérjük az Istent mindenkoron ebben.

14. Vigyázz azért ember a' te életedre , Meg-ne gyözzön téged ördög kísértetben , Könyörögj Istennek hogy téged segítsen.

15. Tanuljad naponként Istennek igéjét , Hogy a' Jésus Kristust meg-esmérjed innét , 'S ennek befédéhez íabjad életedet.

16. Bátoros ember, ki Kristust esméri ; Nem fél az ördög-től, mert Kristus segíti; Nem fél a' haláltól, mert Kristus élteni.

17. Hagyd-el immár ember a' nagy rézogséget , A' nagy tor-kosságot , melly rontja five-det , A' nagy irigységet, és a' nagy restséget.

18. De vigyázz, te inkább az
URnak napjára, Mert nem tu-
dod napját és óráját annak; Te
azért mindenkor kész légy ha-
lálodra.

19. Hogyha te ezt téved, e'
szókat meg-hallod: Jövetek-el
immár birni az országot, Mel-
lyet én tinéktek régen szerzet-
tem volt!

20. Ditséret Atyának, és az
ö Fijának, Es a' vigasztaló Sz.Lé-
lek Istennek; Tiszteletet té-
gyünk mind fejenként ennek.

M A S.

*Mivelhogy a' hív ember halál
által öröme megyen, nem kell
ki-múlásán kesergeni.*

Nóta: *Hagyjátok-el hü ker.*

Isten hivei a' kik vagytok,
Kik Krisztusban igazán biz-
tok, Bizony nagy a' ti vigaság-
tok, Mert mennyégben ti ju-
talmatok.

2. E' legyen vigasztalástokra,
Ha ti juttok testi halálra, Hittel
nézzetek a' Jépusra, Es érde-
mes áldozatjára.

3. Semmit a' halál nem árt
néktek, Sem az ördög nem bir
veletek, Ha Krisztusban végig
ti híztok, Bűnötökből és ha
ki-tértek.

4. Urunk Jépusban kik meg-
halnak, Igaz hitben tsak el-
alulnak, Reménségben azok
nyugodnak, Ditsőségre mert
fel-támadnak.

5. Siessünk tehát mi meg-
térni, Hitetlenségtől el-fakadni,
Es hitünket Krisztusban vetni,
'S hozzá erősen ragaszkodni.

6. Vessünk-el minden kétel-
kedést, Nagy fertelen sírást
kesergést; Ne káromliuk mi
az Ur Istent, Hogy el-vötte
mi emberünket.

7. Inkáb önéki hálát adjunk,
Hogy halálból meg-~~z~~abadú-
lunk: Mert az által életre mé-
gyünk, 'S ditsőségre menen-
dök vagyunk.

8. Tartozunk halál fizetéssel,
Tsak hogy légyünk jó kezület-
tel, Igaz hittel, lelki örömmel,
Lézőnk Jésus Idvezítönkkel.

9. A' képmutató kere~~z~~tyének
örök halált és poklot nyernek,
De a' hivek meg-menekednek,
'S örök életre bé-vitetnek.

10. Ditséret légye az Atyának,
Es Fijának Jésus Kristusnak Mi
ditső Feltámadásunknak, Mind
örökké uralkodónak.

*Kövid életnek halála után
ditsőségre támadunk.*

Nóta: *Fer temessük-el a' test.*

MEg-értsétek kere~~z~~tyének,
Kiknek Kristus vezére-
tek, Szent igéje ösvényetek,
Mert

Mert örömet mondok néktek.

2. Im látjátok, maradásunk,
E' világon nyájasságunk, Rö-
vid minékünk lakásunk, Egy-
más között vígaságunk.

3. Csuda hamar mert éle-
tünk Változandó a' mi testünk;
De ezen ne keseregjünk, Se
Istent ne ingereljünk.

4. Hálát adjunk söt önéki,
Hogy mi velünk ezt miveli,
Lelkünket hozzája vézi, 'S
föld tömlötzéből ki-vízi.

5. Mert végső nap' földből
testünk Efel-támad embersé-
günk; Ne legyen benne kétsé-
günk, Szent Jób mondja azt
minékünk.

6. Emeljük-fel mi szívünket,
Várjuk vígan Istenünket, A-
jánljuk néki lelkünket, Hogy
ö igazgasson minket.

7. Lám a' Kristus mennyor-
zág-

Égből, Itéletkor Udvarából,
Angyalival ditsőségből, Mint
Bíró le-jő az égből.

8. Trombitálnak az Angya-
lok, Kiknek éavát meg-halljátok;
Meg-romolnak Magasságok,
Hegyek, Völgyek, és a' Halmok.

9. URunk akkor nagy felség-
gel, Sok Szentekkel, fényes-
séggel, Meg-jelenik seregével,
Világ' itélni jövénel.

10. Békeséggel így szól né-
künk, Kik ő benne itten hit-
tünk: Jövetek Atyám' áldotti,
Drága árron vött juhái:

11. Adom néktek országomat,
Véle öfve én magamat; Hit-
tétek diadalmamat, Vegyé-
tek-el koronámat!

12. Akkor mi mind a' Jéshoz,
Angyalokkal mi URunkhoz,
Gyűjtetünk, és a' Szentekhez,
Mint mennyei seregekhez.

MAS.

M A S.

S Erkenj-fel már ember bü-
neidből, Végy értelmet
Isten igéjéből; Intettetel a'
holt példájából, Ki-kell múl-
nod, hiddjed, e' világhól.

2. Keserves itt tenéked életed,
Es siralmas minden te ösvényed;
Tanítását Irásnak ha vézed, É-
zékiel mit szóljon, meg-érted.

3. Így írja ezt nekünk Ézékiel,
Vigaítalván ő minket ezekkel,
Elhiddjük azt mi tellyes hitünk-
kel, Kit bizonyít Istē befedével:

4. Ki-vün engem az URnak
Sz. Lelke Lelki látás érint egy
mezőbe, Es mutata tsontok-
nak fokságát, Kinek ember
nem tudhatja éamát.

5. Kérde engem az Istennek
Lelke: Ha e' tsontok többé él-
nének-é? Ezt mondhatja Isten-
nek bölts titka, Fel-támadni,
's Istennek hatalma.

6.

6. Parantsolá : hogy én prófétálnék ; Es nékiek prédikálni kezdék , UR éavára , nékiek így szólék , Tanuságból nékiek így mondék :

7. Száraz tsontok, URatok befédét Halljátok-meg az Isten intését , Drága éavát , Éép vígaftalását , Felöletek meg-irtt dékrétomát :

8. Az UR titeket lélekkel, testtel , Innal, fel-öltöztet bőrrel, kézzel , Lábbal, Éemmel, füllel , ékességgel , Ajándékoz meg-újultt szépséggel.

9. Ezt mikoron a' tsontoknak mondám , Nagy zörgését a' tsontoknak hallám , Az UR éava bé-telék , én látám , Egy nagy sereg lábra álla ottan.

10. Mert izenként tsontok mind egymáshoz Innal, bőrrel ök tsinálttatának, Az UR előtt

tal

talpokra állanak, Lelkekben-is ök meg-újulának.

11. Élő ember Éomoruságotat , Vígaftaljad ezzel bánatotat , Gyözd-meg hittel fok nyavalyájidat , Ki-múlásra ké-Éítsed magadat.

12. Ne itéljed lehetetlen vóltát, Te testednek az ö újulását, Föld gyomrából ö fel-tamadását , Tsak hidd az UR igazságos éavát.

13. Istent hiddjed olly Mindenhatónak, Ki parantsol földnek , mennynek , víznek , A' halálnak , pokolnak , ördögnek ; Kik Istennek mindenkor engednek.

14. Ha a' halál bününkért meg-rútít ; Igaz Isten kedvéből fel-épít , Ki érette ismét fel-ékesít, 'S orzágaiba Fijaért bé-Éólit.

15. Ott meg-nyugot minket

fá-

fárattságtól, Lelki 's testi nagy
kín-vallásoktól; Fénlík ortzánk
Isten látásától: Rézt ad né-
künk nagy boldogságából.

16. Atya Isten ezért tiszteltesél,
Jésus Kristus ezért ditsér-
telsél, Oh Szent Lélek fel-ma-
gaasztaltsál, Szent Háromság
örökké áldásál.

M A S.

Nóra: *Emlekezzünk mi:*

K Eretyének kik Krisztusban
biztok, Hidnetek kell,
hogy bünért meg-haltok; Jövé-
dőben ismét fel-támadtok, Isten
Fija' éavát hogy halljátok.

2. E' világnak el-kell végez-
tetni, A' Krisztusnak ismét el-
kell jöni, Élőket és holtakat
ítélni, Mindenekről éamot
akar venni.

3. Jövele lézē ditsőségben,
Szent Angyalok véle egyetem-
ben,

ben, Ö királyi felséges éékiben
Igaz lézen ítélet-tételben.

4. Nagy-kegyelmes lézen a'
hivekhez, Kik hallgatnak ö éent
beéédéhez; Rettenetes a' hi-
tetlenekhez, Kik biztanak ha-
mis érdemekhez.

5. Szép beééddel meg áldja
hiveket, Mennyországban ré-
ésíti őket; Meg-átkozza a'
hitetleneket, Örök tüzre vette-
ti mind őket.

6. Légyen azért félelem ben-
netek, A' Krisztusban légyen
nagy hitetek, Atyafiu éere-
tök legyetek, Ítéletre hittel
kézüljetek.

7. Közel vagyon Itéletnek
napja, Bizonytalan halálnak
órája, Senki annak idejét nem
tudja: Azért, minden ö magát
meg-ójjá.

8. Int fejenként Krisztus, hogy
vigyáz-

vigyázzunk, Az Istenhez gyakran foházkodjunk; Kézületlen hogy ne találtassunk, De nagy bizvást mi elő állhassunk.

9. Senki éivét a' fajtalansággal, Meg-ne nehezítse dobzó-dással, Rézégsséggel, nagy fok zabálással, Sem életnek forgalmas gondjával.

10. Foglaljuk magunkat józanságban, Mértékletességben, vigyázásban, Uj életnek ártatlanságában, Igaz hitnek hőltig vallásában.

11. Igaz hitben azért megmaradjunk, Kristusról mindenkör vallást tegyünk, Hogy ő tőle lent áldomást vegyünk, S örök boldogságot tőle nyerjünk.

12. Nagy ditséret adassék Atyának, Szent Fijának mi Urunk Kristusnak, Egyetembé a'
Vi-

Vigasztalónak, Ditsőséges boldog Háromságnak.

M A S.

Azon Nótájú.

EMlekezzünk a' mi életünkben, Hogy meg-kelljen halni mi testünknek; Vitézkedjünk a' mi életünkben, Hogy ne vezzünk-el a' mi lelkünkben.

2. Meg-gondoljuk mi természetünket, Testünkbeli nagy vezettségünket, Igyekezzük elhagyni ezeket, Es Istenhez vezérljük éltünket.

3. Ezt jól látjuk e' mostani testben, Hogy meg kelljen halni életünkben: Fel-serkenjünk azért mi lelkünkben, Hogy ne essünk nagy vezedelemben.

4. Jegyekről jó nekünk példát vennünk, Es Atyákról mostan emlekeznünk, Kik bizonyosságot töttek minékünk, Adám

E

miatt

miatt hogy mind meg-kell halnunk.

5. Jaj minékünk, ha fel-nem ferkenünk, Halálunkhoz hogy-ha nem készülünk; Örök életet akkor el-veztünk, Örök halált magunknak válaštunk.

6. Tsudálhatjuk emberek vakságát, Kik nem látják Isten igazságát; De követik világnak vakságát, Kik el-veztik Istennek országát.

7. Anya méhét jobb volna nem tudni, Hogy-nem mint e' világot követni, Az Istennek haragját fel-venni, Örök kínra ö magát bortsátni.

8. Kristus Jéfust kik vezik zivekben, Es jól élnek jámbor erköltsökben, El-nem veznek bizonnyal éltekben, De bémennek örök ditsőségben.

9. Szükség azért minékünk vigyáz-

gyáznunk, Es bününkből immár fel-serkennünk, Szent életre igen igyekeznünk, Hogy Kristussal örökké élhefsünk.

10. E' mostani testből ki-múlásunk, Ollyan lézen, mint mi aluvásunk: Mert életre ismét fel-tamadunk, A' Kristussal mind örökké élünk.

11. Nagy vígaság ez a' mi lelkünkben, Fel-tamadunk ismét mi testünkben; Vitézkedjünk a' mi életünkben, Hogy ne essünk ördögnek kezében.

12. A' Kristusban kik biznak zivekben, Es jól élnek e' földön éltekben, El-nem veznek soha ö lelkekben, Fel-tamadnak örök ditsőségben:

13. De a' kik nem híznak igéjében, 'S fertelmesen élnek élettekben, Mind el-veznek testekben lelkekben, Ördögökkel kínlódnak egyemben. E 3

14. Jól meglássuk mi is Keresztények, El-ne vesszünk mindnyájan lelkünkben; Meg-jobbúljunk a' mi erköltsünkben, Ne találtsunk hitván életben.

15. Ditsértessék az Atya Ur Isten Szent Fijával az ő igéjében, Szent Lélekkel örök dicsőségben, Mind örökké Isteni Felségben.

M A S.

Nóta: *Fer temessük-el a' :*

Kristusnak hű keresztényeni, Illik ezt néktek megtudni: A' bűnért hogy meg-kell halni, Halál által idvezülni.

2. Ádámnak nagy vétke miatt, Halál állta mindnyájunkra, Méltók valánk kárhozatra, Örök pokolnak kínjára.

3. De kik a' Kristusban hiszünk, Haláltól semmit ne féljünk; Sőt illy reménségben légyünk:

gyünk: Halálból életre megyünk.

4. Nem zűkség hát bánkodnotok, Hólttakon siránkoznotok, Pogány módra jajgatnotok, Mintha hit nélkül volnátok.

5. Mert a' kik hitben kimúlnak, Azok Kristusban nyugóznak, Utolsó nap' fel-támadnak, Kristussal együtt vígadnak.

6. Kik még e' világon éltek, Ez légyen dolgotok néktek: A' bűnnek véget vessetek, Es a' Kristusban hiddjete:

7. A' bűnök ellen álljatok, Es züntelen vigyázzatok, Gyakorta imádkozzatok, Kisértetbe ne jussátok:

8. El-hagyjatok minden gonaszt, Irigységet, rágalmazást, Gyűlölséget, harag-tartást, Es nagy-sok bálvány-imádást.

9. Rézégstől, dobzódástól,

E 3

E'

E' világi fok gondoktól, Életnek nagy munkájától, Ojja magát minden attól.

10. Józanságot köveffetek, Mértékletesen éljete, Jám-borságot viseljete, Es irgalmasok legyetek.

11. Ha ti ezekben maradtok, Igaz hitben és ki-múltok, Bizonnyal el-nem kárhoztok; De örök életet nyertek.

12. Várjuk mi Idvezítönket, Hiddjük meg-éabadít minket, El-változtatja testünket, Ditsőségre vízen minket.

13. Ditséret Atya Istennek, Krisztusnak Idvezítönknek, Egyetemben Szent Léleknek, Szent Háromság egy Istennek.

M A S.

Nóta: *Oh te meg-balandó:*

SOk nyomorusággal élete
embernek Rakva, minden
réke

réke az ő idejének; Kik bünért haragját jelentik Istennek.

2. Imé ő az embert szép ajándékkal Fel-ruházta vala, halhatatlansággal, 'S minden állatokon való urasággal.

3. De hirtelenséggel lön nagy változása, Szép ékességének izonyu romlása, Fejedelemségből juta nagy rabságra.

4. Ezeknek oka lön a' háladatlanóság; Kire embert vivé ördögi tsalárdság: Bünért következék minden nyomoruság.

5. Rajtunk imhol immár a' bünnek ő 'földja: Betegség, kár-vallás, és halálnak kínja, Sok nyomoruságnak képtelen igája.

6. Jaj azért tsak immár e' földön életünk! Mert kevés idejig tart gyönyörüségünk, Hirtelen változik minden ékességünk.

7. Virághoz hasonló élete embernek, Kit látunk éemünkkel melly hamar el-veznek, Reggel virágoznak 's majd tűzbe vettetnek.

8. Söt olyan mint árnyék e földön életünk, Mert hamar el-múlik minden ditsőségünk; Ma kevélyen járunk, holnap' meg-halhatunk.

9. Igen gyönyörködöl ember gazdagságban, Mintha mind örökké élnél e' világban; Nem tudod, melly órán téznek koporsóban,

10. A' te gyenge tested, tudod-e, mi lézen? Minden állatoknál utálatosb lézen, Kigyóknak 's békáknak eledelek lézen.

11. Ne ígérj magadnak te hozzú életet, Es ne halogassad te meg-téréseidet; Mert, mikor nem várnád, meg-kérikelkedet.

12. Ojjad igen magad' testi bátorságtól, Mint a' Krisztus tanít, 's nehéz dobzódástól; El-ne vonattalsál e' tsalárd világtól.

13. Sok példákbl látod, néked meg-kell halnod; De mikoron lézen, idejét nem tudod: Azért, Éükség néked mindenkor vigyáznod.

14. Igen szép példában Krisztus Urunk mondja: Hogy, a' Halál olyan, mint lopónak dolga, Véletlen el-mégyen másnak romlására.

15. Reá gondjok vagy on a' házi Gazdáknak, Jövése mikoron történik lopónak, Akkor vigyázzanak, hogy kárt ne valljanak.

16. Tulajdonsága ez, látjuk, a' Halálnak: Hogy, éintén akkor jö-el, mikor nem várnák;

Azért fűkség, hogy mindenek vigyázzanak.

17. Azt felelő napra bizony nem viheted; Melly órában fö-
lít, bizony el-kell menned; Kárt
vallaéz, hogyha nem lézen
kézületed.

18. Hagyj békét azért te ember
kevelységnek, Vess véget idején
minden büneidnek, Hogy tisztán
adhassad lelkedet Istennek.

19. Ditsértefsél URam örökké
mennységben, Ki egy Istenség-
ben vagy három személyben;
Halálunk óráján légy segítség,
Amen.

M A S.

Nóta: *Jésus Kristus Isten:*

Jésus Kristus Isten' Fija, Min-
deneknek ki vagy birája, E'
világnak meg-tartója, Hiv-
idnek légy ótalma.

2. Ohajtással mi könyörgünk
Ke-

Kegyelmes fékedhez járulunk,
Segítséget töled várunk, A'
halálban légy ótalmunk.

3. A' te förnnyü halálodért,
Kereztán lett kín-vallásodért,
Drága véred' hullásáért, Ne
vess-el töled ezekért.

4. Nyavalyákkal mi életünk
Rakva vagyon minden öfvé-
nyünk, Elöttünk forog halá-
lunk, Ki ellen légy bizodalunk:

5. Nintsen ez ellen orvosság
Te kivüled semmi vígaság, Va-
gyon tsak nagy nyomoruság;
Szivünkben te légy bátorság.

6. Ez életnek árnyékából Mi-
kor ki-múlunk e' világból, Ak-
kor Atyai vóltodból Mellet-
tünk légy mennyországól.

7. Semminémü kísértetünk Ne
légyen, 's kétségbe esésünk;
Ördög ellen diadalunk Te
légy mindenben ótalmunk.

8. Sies URam segítségre,
Légyen gondod a' mi lelkünkre,
Tekints Kristus érdemére, Ne
adj ördög gyötrelmére.

9. Jóvóltodat meg-ne von-
jad; Szent Lelkedet vezérül ad-
jad; Sziveinket vígáztaljad, ö-
rök élettel biztassad.

10. Diadalmunk ördög el-
len, Szóólónk légy mindenek
ellen: Hogy ne jussunk kísér-
tetben, Tarts-meg végig igaz
hitben.

11. Ezt mi velünk el-hiteffed,
Mi éivünkben el-petsételjed:
Hogy, mikor lelkünk ki-múlik,
Mindjárt te hozzád vitetik.

12. Romlása mikor testünk-
nek, Vége közelget életünk-
nek, Nints biztatója éivünknek;
Légy óltalmok hiveidnek.

13. Inak mikoron megnyúl-
nak; Izek, erek meg-éakadoz-
nak;

nak; Allunk-kaptsai ropognak;
Es fogaink tsikorognak;

14. Vérünk bennünk meg-
aluzik; Érzékenység meéze tá-
vozik; A' lélek igen búskodik,
'S ördög ellen tufakodik:

15. Sies akkor segítségre,
Fájdalminknak könnyebségére;
Lelkünket örök életre, Szent
Atyádnak vigyed, Amen.

2 Kór. 4: 5.

Nóta: *Hagyjátok el hü:*

SZent Pál Apostolnak Irása,
Lelkünknek vígáztalása,
A' halál ellen biztatása, Ekkép-
pen vagyon ö Mondása:

2. A' külső ember ha meg-
romol, A' belső ember el-nem
bomol, Nyavalyájiban el-nem
romol; De naponkent jobban
meg-újjúl.

3. Nyomorúságinknak ideje
Keveset tart rajtunk ereje; De
az-

azoknak el-éhenvedése Lézen
nékünk ditsőségünkre.

4. Most e' jelen-valókat látjuk : Tsak a' múlandókat nem várjuk ; De jövendőket mi reménlünk , 'S az örök bődöságot várjuk.

5. Testünk nékünk ha meg-rontatik , Lakó hely Istentől adatik , Mennyben kéz nélkül építettik , 'S örök életünk meg-adatik.

6. Sok foházkodást azért té-űnk , Hogy menyei házat kívánunk : Mellybe Istentől helyhezttetünk , Ha jó életben találattatunk.

7. Mert a' testet a' kik visel-jük , Nagy nyögéssel terhét éhenvedjük ; A' Halál meg-romlott , azt hiűük , 'S életnek örökségét véűük.

8. Isten minket arra teremtet ,
Az

Az életre minket készített , Lel-
kével magának el-jegyzett , Szi-
vünkben nagy örömet érzett.

9. Tudjuk , hogy míg e' test-
ben vagyunk , Az Istentől távol
bujdosunk ; Örökké-valót most
nem látunk , Mert hittel jö-
vendőt kívánunk.

10. Vagyon azért nagy bá-
torságunk ; Testünktől el-válni
kívánunk , Istenhez költözni
akarunk , 'S véle együtt örök-
ké élnünk.

11. Erre legyen mostan nagy
gondunk : Hogy , Istennek
kedvében légyünk , Akár a'
testben itt lakozzunk , Akár a'
testből ki-költözzünk.

12. Mert mind az Itéletre
mégyünk , Kristus elejibe vi-
tetünk , Annak jutalmát el-
kell vennünk , Vagy jót vagy
gonoszt tselekedtünk.

13. Minden ember jól meg-
gondolja, Melly nagy az Isten-
nek haragja A' bün ellen boz-
súállásra: Azért, életét meg-
jobbítsa.

14. A' Kristus nekünk bizo-
dalmunk, Jövendő haragtól
óltalmunk; Tsak ő benne mi
igaz hitünk, Hit mellett lé-
gyen jó életünk.

15. Ditsértesség az örök Isten,
Atya, Fiu, Szent Lélek Isten,
Három személyben egy Isten-
ség; Adjon örök életet; Am.

M A S.

A' Nap el-jö nagy harag-
gal, Melly meg-emélt
mindent lánggal, David mond-
ja a' Bent Pallal.

2. Nagy félelem akkor lézen,
Mikor Biró zékben lézen, Min-
dent hogy meg-hányjon vessen.

3. Akkor trombiták zengenek,
Hogy

Hogy mindenek fel-keljenek,
Kristus zékinél legyenek.

4. Halál rémül, 's a' termé-
zet, Hogy fel-tamad minden
Nemzet, Biróra-is alig nézhet.

5. Könyvet akkor elő-hoznak,
Kiben mindent írva látnak, 'S
törvényt téznek e' Világnak.

6. Biró mikor zékben ülend,
Akkor minden nyilván lejend,
'S büntetetlen el-nem menend.

7. Ott mit mondjak bünös fe-
jem? Ki leheszen reménzé-
gem? Holott még a' jó-is féljen

8. Oh felséges nagy Királyság!
Ki jök hoz ingyen kegyes vagy,
Engemet-is akkor ne hagyj.

9. Uram Jépus emlekezzél,
Hogy érettem földre jöttél; Ne
vess-el, kit meg mentettel.

10. Fárattságot érttem vállal,
A' kereszfán hogy kint láttál,
Ne légyen átok a' halál.

11. Büntetésben igaz Biró,
Engedd-meg, mi bennem nem
jó, A' éam-adás míglen el-jö.

12. Foházkodom mint nagy
bünes, Pirúltt orcám büntöl-
terhes; Kérlek, nekem légy ke-
gyelmes.

13. A' Máriát lám meg-tar-
tád, A' tolvajt-is meg-hallga-
tád; E' példákat nekem hagyád.

14. Méltatlan én könyörgé-
sem, De te vegyed kegyelme-
sen; Hogy örök tűz ne égessen.

15. Állafs engem juhok felöl,
És válaék-el gödölyéktől, Hogy
láthass jobb-kezed felöl.

16. Gonoszokat mikor átkozék,
Örök kínra a' kiket vonék, Ak-
kor engem jókkal nyugos.

17. Könyörögök alázatosan,
Mert vagyok nagy éomorúan,
Vég napomon légy óltalmam.

18. Melly szalmas lézen a'
nap,

nap, Mikor a' test földből tá-
mad, Biró elött és éamot-ád.

19. Oh Uram Isten irgalmazz,
Kegyes Jésus meg-óltalmazz!
És adj nekünk nyugodalmat.

Egynébány

SÓLTÁROK

következnek.

VI. SÓLTÁR.

URam té nagy haragodban,
Ki miatt vagyok búban,
Engemet ne feddj meg, És ha-
ragodnak tüze Szünjék-meg se-
belsége, Kiben ne bün-ess-meg.

2. Nekem Uram légy irgal-
mas, Mert vagyok nagy fáj-
dalmas; Ne hagyj Uram, kér-
lek, Gyógyítsd meg sérelmi-
met, El-rettentt tetemimet
Ujítsd-meg, hogy éljek.

3. Lelkem igen háborodik,

Inségiben bánkodik, Kesergek
Éivemben; URá, meádig hagyék
engem Ekképen vešekednem
E' nagy gyötrelemben?

4. Térj URam kegyesen hoz-
zám, Mert jaj el-fogyatko-
zám! Te nagy irgalmadból
Szánj-meg nyavalyájimban, Es
ne hagyj kínaimban, Ments-
meg az haláltól.

5. Mert ha mindnyájan meg-
halunk, E' világból ki-múlunk,
Nints emlekezeted Senkinél
a' halálban, Fekvén a' kopor-
sóban Ki ditsérne téged?

6. El-fáradtam bánatimban,
Egész éjjel sirtomban, Köny-
húllatásimmal Nedvesítem á-
gyamat, Áztatom nyofolyá-
mat Sűrű síralmimmal.

7. Én sok boféúságim miatt
Az én ortzám el-hervadtt, Sze-
mem homályosútt: Ezt szerzik
ellen-

ellenségim, Vigadnak gyülő-
lőjim, Kinn Éivem el-búsútt.

8. Azért tölem el-menjetek,
Kik gonofságban éltek, Tá-
vozzatok innen! Mert az UR
kiáltásom' Meg-hallgatá sírá-
som', Es bé-vön kedvében.

9. Könyörgésem' meg-hall-
gatja Az UR, és el-fogadja Én
imádságomat: Es a' mit tőle
kérek, Minden jókat meg-
nyerek, Ugy kívánja jómat.

10. Azért minden ellensé-
gim Es én háborgatójim Pironi-
kodjatok-el! Már mind hát-
ra térjetekek, Es meg-égye-
nüljetekek Nagy hirtelenséggel.

XXXVIII. SÓLTÁR.

HAragodnak nagy vóltá-
ban Meg-indulván Ne
feddj-meg URam engem; Bú-
súttt gerjedezésedben Rám te-
kintvén Ne büntess-meg II-
tenem. F 3 2.

2. Nyilaid belém lövettek,
Kik éreznek Énnékem nagy
sérelmet, Kezeid' nagy súlyos-
sága Hátam' nyomja, Es sa-
nyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében
Épség nintsen Te nagy ha-
ragod miatt; Tsontaim elhá-
borodtak, Nem nyughatnak
En nagy bűneim miatt.

4. Mert ez én nagy gyarló-
ságim Es bűneim Fejem' fel-
lyül haladtak; Kiknek nehéz
terhes voltát, Súlyosságát Ta-
gaim nem bírhatják.

5. Én sebeim el-senyvedtek,
Meg-bűzhödtek, Ki miatt nagy
siralmom; De ezeknek indí-
tója, Szerző oka Az én nagy
bolondságom.

6. Én nyavalyájim gyötre-
nek, Le-görbítnek; Ki miatt
nagy kínt látok, Minden na-

pon

pon gyász ruhában Járom sírván,
Sérelmimben óhajtok.

7. Mert elvajudtak ágyékim,
Fájnak bélim, Kik szintén el-
házadtak; Ugy hogy én egész
testemben Épség nintsen, Ta-
gaim el-bágyadtak.

8. Igen el-erőtlenedtem Es
törődtem E' mondhatatlan kí-
ban, Sirok; ordítok küntelen
Én éivemben E' kértelen nya-
valyán.

9. Minden mostani kéresem,
Én Istenem, Vagyon kémeid e-
löt, Es minden foházkodásom 'S
óhajtásom Tőled elnē rejtterett.

10. Szivem nyugalmat nem
lelhet, Igen reket, Minden
erőm el-fogyott, Szemeim' vi-
lágossága, Vidámsága Én tö-
lem el-távozott.

11. Minden én felebarátim
Es rokonim Tőlem el-ikonyod-

F 4

nak,

nak; Atyámfijai, Éomzédim,
Esmérőjim Mellőlem távol
állnak.

¶ 12. A' kik életemre tör-
nek, Es kergetnek; Hálót ve-
tettek titkon; Es a' kik engem
gyűlölnék, Bút Éereznek Én-
nékem minden napon.

13. Kiben fiketnek kell len-
nem, Es fülelnem, Noha nagy
Éitkot hallok; Szájammal Éólni
Éem merek, Tsak vezteglek,
Mint a' néma hallgatók.

14. Mint a' fiket olyan va-
gyok, A' mit hallok Hallat-
lanná kell tennem: Mint a' ki-
nek mentségére Nintsen nyel-
ve, Ollyá kell nékem lennem.

15. De én az Istenben bizom,
Es el-várom Hogy kérésem'
meg-hallja; Mert Éivem' hoz-
zá emelem, Es el-hízem Hogy
Éükségem' meg-látja.

16. Ezt mondom URam, és
kérlek, Hogy imezek Ne ne-
veffenek rajtam; Mert ha lá-
bam meg-botlanék, Vagy meg-
esnék, Gajdolnának én rólam.

¶ 17. Hogy ha így kell sánti-
kálnom, Es bajlódnom, Félek
azonn, hogy nékem Én Éivem
el-keferedik, Es meg-sérÉik,
Siralmas leÉÉ életem.

18. Hamisságomat meg-val-
lom, Nem tagadom Gonos-
téteményimet: Büneim miá-
lött sebek Kefergetnek, Es
gyötrenék engemet.

19. Az én ellenségim élnek,
Es örülnek, Erösödnek órán-
ként. A' kik ok nélkül gyűlöl-
nek Es rám törnek, Sokasúl-
nak naponként.

20. Ezek reám dühödtenek,
Es kergetnek, Kikkel én sok
jót töttem; De ezt tsak azért

mívelik, Mert irigylik, Hogy én a' jót követtem.

21. URam ne hagyj-el engemet, Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam: Kérlek, légy irgalmas nékem. En Istenem Mert csak te benned bíztam.

22. Azért tölem ne állj meg, Szánj meg végre. En kegyelmes Istenem: Segedel meddel ne késsél, Siesz jöjj-el. En édes idvességem.

XXXIX. SÓLTÁR.

MAgamban el-végezém én mondám, Hogy dolgom meg-tartóztatnám, Hogy nyelvem olly igét ne ejtene. Ki én nékem bút érzene; En fájamra zabolát vetettem, Míg a hitlen áll előttem.

2. En, mint a' néma, vezte hallgaték, Még a' jórúl sem bezzéllék, Söt fájdalom-

tit

titkolnom kelle, Kinn sérelmem öregbüle; Ég vala szívem, hogy meg-gondolám, El-tüzesülvén ezt mondám:

3. Mutasd-meg URam éltednek végét, Es meddig éltetted engemet, A' napok számát jeleltsd-meg nékem, Míg kell e' világon élnem: Mert időm nálad csak egy arafnyi, Elötted életem semmi.

4. Bizonyára múlandó az ember, Ki magának sokat ígér; Mint az árnyék, az ember elmúlik, Még-is éorgalmatoskodik, Sokat gyűjt, és sok marhát rak özve, Nem tudja kijélezé végre.

5. URam hát nékem kiben kell biznom? Nints kivüled vígaságom; Ments-ki engem minden vétkeimből, Es a' boldok nyelvetől. Örizz-meg, hogy

hogy ők ne tsúfoljanak , Mi-
dön ez inségben látnak.

6. Mint a' néma , hallgatók
erösen , Szájam' fel-fem nyi-
tom, mert én Tudom, hogy ezt
mind te tselekedted : Tsapásod'
rólam el-vegged ; Mert kezed-
nek kemény volta miatt Min-
den életem el-lankadt.

7. Mert midön te meg-fed-
ded az embert Az ő nagy gyar-
lóságaért , Azonnal el-véőz kép-
ábrázolja , Mint a' molytól a'
kép ruha. Lám az ember melly-
igen múlandó , Semmi dolga
nem állandó !

8. Hallgasd-meg URam kö-
nyörgésemet , Kérésfemre ne
légy fiket ; Mert előtted ven-
dég és farándok , Mint Atyá-
im , olyan vagyok. Szünjél-
meg tölem , hadd vegyek erőt
Az én ki-múlásom előtt.

XL. SÓLTÁR.

VÁrván vártam a' felséges
URat , Es ímé hozzám
fordúla , Kegyelmesen meg-
hallgata , Es meg-mutatá raj-
tam jóvóltát , Ki-vön a' mély
veremből Es a' sáros fertöböl,
Es én lábaimat Szép egyenes
köre Elfel-helyheztette , Ve-
zérlvén útamat.

2. En éájamba ada új éne-
ket Istenünk' ditséretire ; Hogy
a' kik hallgatnak erre , Hidd-
jék és féljék ő Isteneket. Böl-
dog , a' ki az URban Bizik , Fe-
mét el-hajtván A' kevély né-
pektől , Kiknek minden dolgok
Hazugságra hajlók , Tölok tá-
vol kerül.

3. Tsuda-tételidnek sok ő
éama , Es nagy-bölts gondola-
tidnak , Hozzánk-való jóvól-
todnak Sokságát senki meg-
nem

nem mondhatja; Ha el-kezdem émlálni, Nem tudom ki-mondani. Mert te nem kívántad A' fok áldozatot; De hogy fogadjak éöt, Fülemet megfúrtad.

¶ 4. Az égő áldozat nints kedvedben, A' bünért valók sem kellök; Akkor mondom: Im el-jövök, Rólam irás van a' Törvény Könyvben. Hogy akarated' tegyem En kegyelmes Istenem, A' te törvényedben Gyönyörködik lelkem, És örvendez éivem A' te éent igédben.

5. Nagy-fok népek' gyülekezézetiben Igazságod' ki-hirdetté, Meg-nem tartóztattam nyelvem': Jól tudod, hogy én minden időben Jóvóltod' magasztaltam, Soha el-nem hallgattam Te idvességedet: Hűséggel
bir-

hirdettem, Mindennek befélltem Nagy kegyességedet.

6. URam tölem irgalmasságodot Ne vond-meg, tarts-meg kegyesen, Igazságod meg-örizzen: Számtalan gonosz reám áradott, Sok nyavalya környülvött, Reám nagy-fok inség jött, Kiknek nintsen éama, Mint hajam éálinak Kik fejemen vannak, Szivem-is el-hagya.

7. Könyörülj rajtam kegyes Istenem, Siefs jöjj fegedelmemre, Es juttasd nagy kégyenségre A' kik halálra keresik lelkem'. Szörnyen hátra térjenek, Kik káromon örülnek, Es kik inségemen üznek nevetiséget, Kiálnak veh-veh-vét, Jutalmok dög légyen.

8. Hogy te benned mind örvendezzenek A' kik tisztelnek tégedet, Szeretik idvességedet,
Mond-

Halotti
Mondván: Ditsőség légyen
Istennek. Noha én fegény va-
gyok, Es én fűkségim nagyok;
De rám gondot visel Az UR,
én Megtartóm, Jövel Szaba-
dítóm, Ur Isten ne kétsél.

XLIX. SÓLTÁR.

HAllgassátok meg ezt min-
den népek, Értsétek-meg
kik e' földön éltek, Köz népek,
és a' fő renden valók, Minden
fegények és a' gazdagok! Az
én fájam fól nagy böltsesé-
get, Es elmém gondol jó értel-
meket: E' példára magam-is
figyelmezek, Hegedü-zóban
főp mesét jelentek.

2. Mit félnék én a' gonof
időben Hogy gyarlóságom
engem el-ejtsen, Midőn ellen-
ségem azon vagyon Hogy
engemet láb alá tapodjon? Né-
mellyek igen biznak pénzebbé,
Es

Énekek.

89

Es ditsekednek az ő kintsekben;
De senki nem váltja-meg atya-
fiját, Nem adhatja-meg Isten-
nél váltságát.

3. Mert drága a' léleknek
váltsága, Életét senki meg-nem
válthatja, Hogy az halált ő el-
kerülhetné, Es a' sírbe menni
ne kellene. Mert látja, hogy
sem bolond, sem ezes A' ha-
lál ellen nintsen mentséges, Es
hóltok után minden gazdagsá-
gok. Más emberre marad ő sok
jószágok.

4. Ez önékiek fő gondolat-
jok, Hogy mind örökké tart-
tson főp házok, Hogy az ő
nemzetek el-ne fogyjon, Es
nevek örökké meg-maradjon.
Mert noha vagyon pénzek és
tíftek, De nem sokkájig tartnak
mind ezek; Mert végre min-
den jóktól el-fakadnak, Es,

G

mint

90 *Halotti*
mint az oktalan állat meghalnak.

¶ 5. Merő bolondság minden ö dolgok, Azon bolondságban maradékjok El-mennek, Es ollyá fokásokban Gyönyörködnek attyoknak útjokban: Mint a' barom, a' sírben fekszenek, A' örök halálban legettetnek: Majd az igazak rajtok uralkodnak, Jó idején, ezek' alá' adatnak.

6. Mert oda lézen minden ö dolgok, A' koporsó lézen ö hajlékok. De a' haláltól engem az Isten Meg-ment, és kegyesen hozzá vézen. Anakokáért azzal ne gondolj, Hogyha némelly igen meggazdagól; Mert minden ö kintsét másnak kell hagyni, Es nagy ditsőségítől meg - kell

Énekek.

91

7. Lelkét élteben bóldognak vélte, Es ditsér téged, ha jól tééz véle: Végre el-mégyen attyai után, Soha többé világot nem látván. A' kinek itt nagy ö érentsége Es tiéessége, de nintsen eze, Hasonló ez az oktalan állathoz, Es a' vézendő goromba baromhoz.

LXXXVIII. SÓLTÁR.

UR Isten, én idvelségem, Éj-jel nappal kiáltok hozzád, Könyörgésemet meg-hallgassad, Es tekintsd-meg nagy inségem', Kegyesen hajtsd hozzám füledet, Értsd-meg én esedezésemet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal Tellyességgel el-áradt, el-tölt, Mint a' ki már a' sírbe kézült, Es a' pokolra alá-áll, Vagyok ahoz éintén hasonló A' kinek már kéz a' koporsó.

3. Meg-foztattam életemtől,
Mint a' kiket agyon vertenek,
Kik a' halottak közt hevernek,
Kikről már nem emlékezel, Kik
el-temettervén fekeżnek, Es
te kezedböl ki-estenek.

4. A' koporsóba töl engem,
Bé-vetél a' fetét mélységben,
Holott haragod nyom kemé-
nyen: El-borítád fegény fe-
jem' Nagy árvizednek habjai-
val, Kik rám rohannak nagy
zúgással.

5. Engem te meg-útáltatál,
Es tölem én esmérőjimet Me-
ke vüd, el-hagytak engemet,
Es a' tömlötzbe tażítál, Holott
kemény fogságban vagyok, Ki-
böl ki-nem szabadúlhatok.

¶ 6. El-keferedtek femeim,
Fájdalom miatt el-bágyadtak;
Naponként URam téged hílak

Halottaknak téż é tsudákat,
Néik mutaté-é nagy dolgokat?

7. De fel-támad-é az halott
Hogy tsuda-tételed' hirdesse?
Es a' koporsóban vagyon-é Ki
emlitse jóvóltodat? Es igazsá-
godat a' sírben Ki ditsérné ve-
zedelmében?

8. A' fetérben ki esmérné
A' te tsuda-téteményidet? Az
hol el-feledtek tégedet, Igaz-
ságod' ki értené? De én tsak
te hozzád üvöltök, Minden
reggel néked könyörgök.

9. URam miért veté-el en-
gem, Miért rejted-el femei-
det? Szegény vagyok, eröm
el-veżett, Jaj melly igen gyöt-
rettetem! Ez én régi nagy in-
ségemben Elötted vagyok ret-
tegésben.

10. Nagy haragod reám bo-

környül-vett, Es tellyesség-
gel el-merített, Mint az árviz
reám tódult: Sanyargat en-
gem minden dolog, Valamelly
én környülem forog.

11. Te vižed távol én tölem
Mindem esmérő barátimat; A-
karmint hijjam rokonimat, Nin-
tsen semmi hü emberem: Ré-
gi társaim ez inségbē Ižonyod-
nak jöni előmben.

XC. SÓLTÁR.

TE benned biztunk elejítöl
fogva, URam téged tar-
tottunk hajlékunknak Mikor
még semmi hegyek nem volta-
nak, Hogy még sem ég sem föld
nem völt formálva Te vóltál
és te vagy erős Isten, Es te
meg-maradē minden időben.

2. Az embereket te meg-ha-

Es ezt mondod az

porrá, kik porból löttetek. Mert
ezer éktendő előtted annyi,
Mint a' tegnapiak ö el-múlása,
Es egy éjnek rövid vigyázása.

3. Ki-múlni hagyod őket olly
hírtelen, Mint az álom, melly
el-múlik azontól, Mihelyt az
ember fel-serken álmából; Es
mint a' zöld füvetske a' mező-
ben, A' melly nagy hamar-
sággal el-hervad, Reggel vi-
rágzik 's este meg-šárad.

4. Midön URam haragodban
verē minket, Ottan meg-ha-
lunk és földre le-esünk, A' te
kemény haragodtól rettegünk.
Hogyha meg-tekinted nagy
büneinket, Titkos vétkünet
ha elő-hozod, Es šined elejibe
állatod;

5. Haragod miatt napja
életünknek Menten el-múlik

Mint a'

mondott szót el-ragadja a' szél.
A' mi napink kiket nekünk engedtek, Mintegy hetven éztendei idő, Hogyha több tehát nyóltzvan éztendő:

6. Es ha kedves volt-is valamennyire, De többire volt munka és fájdalom: El-kél életünknek minden ékessége, Elmúlik mint az árnyék és az álom. De ki érti a' te haragodat? Tsak az, a' ki féli hatalmadat.

7. Taníts-meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid voltát életünknek értsük, Es ézeséggel magunkat viseljük. Oh Ur Isten, fordúlj hozzánk ismétlen! Míg hagyod, hogy életünk nyomorogjon? Könyörülj már a' te szolgájidon!

8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó ked-

kedvel vigyünk véghez éltünket, Ne terheltefsünk szorgalmatossággal. Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget, Es haragodat fordítsd-el rólunk, Mellyel régóta ostorozttatunk.

9. Szolgájidon láttassad dolgaidat, Ditsöségedet ezeknek fiain: Add értenünk felséges hatalmadat: Mi kegyes URunk, óh irgalmas Isten! Minden dolgunkat birjad, forgassad, Kezeink' munkájit igazgassad.

CII. SÓLTÁR.

HAllgassd-meg URam kéresem', Tekintsd-meg esedezésem', Bezédem jussom hozzád, Ne rejtsd-el tölem ortzád', Hajtsd én hozzám te füledet, Enyhítsd-meg nagy inségemet: Midön kiáltok Ur Isten, Sies, hallgass-meg kegyesen.

2. Mert napjai életemnek
 Olly hirtelen el-kelenek, Mint
 a' füst és a' pára, Es mint a'
 tüzhely pora; Minden tson-
 tom úgy el-áradt, Szivem,
 mint a' fü, el-hervadt; Ugy
 hogy az én ételemet El-felej-
 tém kenyeremet.

3. Böröm tson-taimhoz ra-
 gadt Keserves siralmom miatt,
 Ez izonyu inségben Ollyatén
 löttem éintén Mint Pellikán
 a' puétában, Siralmas kiáltá-
 simban Ollyá lettem mint a'
 bagoly Ki a' kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind-ün-
 talan Mint veréb az eétherhába,
 A' melly egyedül maradt: El-
 lenség reám támadt, Gyaláz-
 nak engem naponként, Es kik
 boééontnak óránként, Ha ki-
 nek vezélyt kívánnak Én ró-
 lam példát formálnak.

5. Por hamu nékem kenyec-
 rem, Mellyet étel gyanánt
 ézem, Italom' könyveimmel
 Elegyítem mint vizzel, A' te
 nagy haragod miatt, Kinek
 tüze úgy fel-lobbant, Hogy
 engemet fel-emelél Es ismét
 a' földhöz ütél.

6. Az én időm ím' el-múlék,
 Mint az árnyék, el-enyézék;
 Minden testem el-afa, Mint a'
 le-kaéáltt ééna, A' melly meg-
 nem éled többé. De te meg-ma-
 radé örökké, Es a' te emlekeze-
 ted Mind örökké megtart hired.

7. Azért kelj-fel óh Ur Isten,
 Haragod ne gerjedezen, Sion
 városát éánd-meg, Es néki ke-
 gyelmezz-meg! Mert már ím'
 az idő el-jött Es a' melly már
 sokat késött, Jelen vagy az
 az óra Hogy dolga fordúljon
 jóra.

8. Hogy a' te szolgáid végre
öze-gyülvén e' szent helyre,
El-puštúlt kö-rakásit Kedvell-
jék épülésit. Es oztán a' pogány
népek, URam, nevedet retteg-
jék : E' földön minden Kirá-
lyok Meg-vallják , hogy te
vagy URok.

9. Mert az UR jól meg-épi-
té A' Siont meg ékesíté , Es
ditsöségét itten Meg-mutata-
ismétlen : A' nyomorúltak pa-
nažát Meg-hallgatá nagy si-
ralmát , Kéréseket meg-nem-
veté, Söt kegyelmesen tekinté.

¶ 10. Ezt ember hiven fel-ir-
ja , Hogy meg-maradjon min-
denha , Légyen emlekezetre
Nemzetségről nemzetre; Hogy
a' jövendő nemzetek Kik még
e' földre születnek , A' menny-
béli Istent áldják E' dologért
magasztalják.

11. Hogy alá-néz onnan fel-
jül Az ő magas szent helyéből,
A' mennyből alá nézell, E' föld-
re le-tekintell, Hogy meg-hall-
ja kéréseket A' foglyoknak in-
ségeket , Es azokat ő meg-tart-
ja Kiket itéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Isten-
nek A' Sionban ditsértessék,
Es a' Jérusálembe Áldassék di-
tsösége : Midőn a' népek sereg-
ben öze-gyülnek e' szent hely-
ben , A' Királyok-is itt léznek,
Es szolgálnak az Istennek.

¶ 13. Le-veré az én erőmet
Ez útban, és életemet Meg-rö-
vidíté , és én Így szólék keser-
vesen : Ne hagyj el-veém
Ur Istent Életemnek közepiben;
Mert mind örökké meg-van-
nak E'ztendejid el-nem fogynak.

14. E' földet te teremtetted,
Es ekképen helyeztetted, T sak

te kezéd' munkája Az égnek alkotmánya. De ezek mind elveendő, URam, te megmarad; de ök, Mint a' ruha, mind elkopnak, Szépségekben meg nem állnak.

15. Es midön URam akarod, Öket úgy el-változtatod, Mint az el-viselet ruhát, A' melly túltúl meg-éakadt. Te vagy a' ki régen valál, Vóltod változás nélkül áll, Te éztendejidnek vége Nem lézen soha örökké.

16. Azért a' te szolgáidnak Fijaik megzaporodnak, Es megmaradnak végig, Az az örök időkig; A' néked szolgáló hivek Es egész ő nemzetségek Megállnak és megmaradnak, Es örökké elnem fogynak.

CXLI. SÓLTAR.

TE hozzád kiáltok Ur Isten, Siess én hozzám,
ne

ne késsél, Mert téged óhajtlak fivel, Azért hallgass-meg kegyelmesen.

2. Könyörgésem elődbe mennjen, Mint jó illat' füstöl-gése, Kezeim' fel-emelése Estvéli áldozatúl légyen.

3. Örizettel tartsd-meg én szájam', A' melly gondot tartson arra: Závart lérezz ajakimra, Hogy tölök ne légyen nyavalyám.

4. Ne botsásd szívemet gonóra, Hogy az hamisan élőkkel Soha ne erezkedjem-el Az ő nyájas kívánságokra.

5. Az hív ember meg-fedden engē, Es feddése kedves lézen, Mint balsam-olaj fejemen; Még verése sem árt énnékem.

¶ 6. Mert én el-hízem 's mondom nyilván, Hogy még az hitetlenekért Imádkozom ment-

mentségeért, Nyavalyájokon
Éanakodván.

7. Midőn az ö fő-fő Birájok
Magas helyről le-hányatnak,
Es oztán ezekbe jutnak Az én
bezedim, kik nyájasok.

8. Mint ha ki fát vág nagy
erővel, A' forgátsit félllyel hint-
vén, A' mi tsontaink akképen
Hevernek a' sír mellett félllyel.

9. Szemeim reád néznek
URam, Reménségem vagyon
benned; Lelkemet hát el-ne
vegyled, Mert te vagy minden
bizodalمام.

10. A' törtől, kit nékem ve-
tettek, Es hálójoktól örizz-meg;
A' hamis népektől ments-meg
A' kik veztemre igyekeznek.

11. Ejtsd őket önnön háló-
jokban, Kit ök másnak kéfítet-
tek; Hogy én vezély nélkül
légyek, Mellettek el-mehesek
bátran.

CXLIII. SÓLTÁR.

H Allgasd-meg URam kéré-
semet, Vedd füledbe kö-
nyörgésemet, A' te igéreted
érint, Hallgais-meg és tart-
meg engemet Te ént igazsá-
god érint.

2. Szolgádat törvénybe ne
idézd, Haragodat reám ne ger-
jezd Az én gonoz büneimert;
Mert ez egész földet bár el-nézd,
Nem találhaté igaz embert.

3. Az ellenség kerget enge-
met, A' fölahöz verte élete-
met, Helyheztetett a' setétben,
Setétségben engem el-rejtett,
Mint az halottat a' sírben.

4. Az én lelkem el-keseredett,
Sérelem miatt el-epedett, Az-
ért hogy el-hagyál engem;
Tsak-nem el-éántam életemet,
Ugy el-keseredett kivem

5. Ez ilyen nagy inségim kö-
zött,

zött Említém a' régi időköt,
Néztvén tsuda dolgaidat. Mel-
lyeket kezéd tselekedött, Kik-
kel biztatom magamat.

6. Te hozzád én Uram Istenem
Nagy firalommal fel-
emelem Es ki-nyújtom kezei-
met; Tégedet úgy óhajt én
lelkem, Mint a' éaraz föld a'
vizet.

7. Ne kétsél, hallgasd-meg
kéresem', Mert el-fogy bennem
az én lelkem; Szined tölem
el ne térjen, Mert majd el-ol-
lyanná kell lennem, Mint a'
kik állnak a' sírben.

8. Kegyelmezz-meg Uram
énnékem, Hallgasd-meg és
örizz-meg engem, Mert én
csak te benned bizom; Utai-
dat adjad esmérenem, Mert te
hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts-meg ellenfégi-
től,

től, Kik engem kergetnek ok-
nélkül; Benned vetem remén-
ségem', Viselej gondot az én
ügyemről, URam kérlek ne
hagyj engem.

10. Taníts-meg engemet
szolgádat, Hogy tehessem aka-
ratodat, Mert te vagy az én
Istenem: Hogy örizhessem ú-
taidat, Szent Lelkeddel ve-
zérlij engem.

11. URam engemet erősíts-
meg, Te kent nevedért vigáz-
talj-meg, Es a' te kegyességed-
ből Az én életem' szabadítsd-
meg Mindennemü inségekből.

12. Gondold-meg hozzám
jó-kedvedet, Vessd-el én el-
lenségimet, Töröltesselek-el
azok A' kik kergetik élete-
met; Mert én te hü szolgád
vagyok.

EGY NÉHÁNY
U J É N E K E K
következnek.

*Testámentoma egy kegyes Em-
bernek.*

Véletlen embernek utolsó
órája, Meg-vizsgálhatat-
lan, senki nem tudhatja, Isten
dekrétoma valamikor tartja, sē
ifju sem idős által nē hághatja.

2. Arany, ezüst, szépség, drága-
kö, ékesség, Halál ellen semmi
akármilyen frissesség, Czifra szép
tündöklő iratott fényesség,
Meg nem szabadíthat semmi
nagy erősség.

3. Lesben serénységgel csak
az órát várja, Ember életének
határát jól tudja, Hirtelenül
mindjárt csak torkőragadja, A-
sóval kapával jószágától fojtja.

4. Erős palotákból Urakat ki-
von-

vonza, Teli tárházokat vélek el-
hagyatja, Királynak, koldusnak
ilyen az ő forsa, Semmi Szer-
zetbéli magát nem óhatja.

5. Nékem-is órámát nyilván
közel hozta, A' halál illatja
testem' által járta; Nehéz be-
tegségem bizonynyal mutatja,
Hogy lelkemnek el-kell testem-
től válnia.

6. Tőlem el-maradott, nints
mit óhajtanom, Tovább éle-
temet már nem halaszthatom;
Édes fivaimtól noha meg-kell
válnom, Nem sokká utánnam
öket-is el várom.

7. Jertek azért hozzám fivaim
's leányim, Kikre életemben
vigyáztak. Émeim, Halljátok-
meg mostan utolsó beéédim',
Míg nem hidegűlnék fájdal-
mas tetemim.

8. Nékem el-kell mennem,

EGY NÉHÁNY
U J É N E K E K
következnek.

*Testámentoma egy kegyes Em-
bernek.*

Véletlen embernek utolsó
órája, Meg-vizsgálhatat-
lan, senki nem tudhatja, Isten
dekrétoma valamikor tartja, sē
ifju sem idős által nē hághatja.

2. Arany, ezüst, szépség, drága-
kö, ékesség, Halál ellen semmi
akármű frissesség, Czifra szép
tündöklő iratott fényesség,
Meg nem szabadíthat semmi
nagy erősség.

3. Lesben serénységgel csak
az órát várja, Ember életének
határát jól tudja, Hirtelenül
mindjárt csak torkőragadja, A-
sóval kapával jószágától fojtja.

4. Erős palotákból Urakat ki-
von-

vonza, Teli tárházokat vélek el-
hagyatja, Királynak, koldusnak
ilyen az ő forsa, Semmi Szer-
zetbéli magát nem óhatja.

5. Nékem-is órámát nyilván
közel hozta, A' halál illatja
testem' által járta; Nehéz be-
tegségem bizonynyal mutatja,
Hogy lelkemnek el-kell testem-
től válnia.

6. Tőlem el maradt, nints
mit óhajtanom, Tovább éle-
temet már nem halaszthatom;
Édes fiamtól noha meg-kell
válnom, Nem sokká utánnam
öket-is el várom.

7. Jertek azért hozzám fiam
's leányim, Kikre életemben
vigyáztak zemeim, Halljátok-
meg mostan utolsó bezedim',
Míg nem hidegülnek fájdal-
mas tetemim.

8. Nékem el-kell mennem,

H 3

lát-

látjátok olly útra, Mellyről im-
már többé nem térhetek vissza.
Ez lézen, fíjaim, végső bu-
csúzása, Édes atyátoknak, 's
meg-éünik éólása:

9. Valljon életemet hogyha
elő hozom: Bú, bánat, fárat-
ság, Éántalan fájdalom, Keser-
gés, háborgás, néktek azt mond-
hatom, Hogyha akarnám-is
meg nem éámlálhatom.

10. Söt ééztendejimet hogyha
meg-gondolom: Tsak kevés
vólt nékem jó ízü lakásom; Ke-
reétt, fok nyavalya, bántotta vig-
ságom'; Hát hogy ne kíván-
nám már én nyugodalmom.

11. Vége éakad így majd mindé
kínaimnak; Setét koporsóban
tetemim nyugóéznak, Izenként
egymástól noha éakadoznak, De
ítélet napján helyekre állanak.

12. Száméalan bánatim tölé el-
ma-

maradnak, Nagy-sok nyavalyá-
jim engemet el-hágynak, Töb-
bé immár rajtam nem uralkod-
hatnak, Örökségül rólam reá-
tok éállanak:

13. Faradhatatlanúl ellene áll-
játok, Isté ellen. kérlek, ne zúgo-
lódjátok, Segítséget töle min-
denkor várjátok; Mert miként
nékem vólt, úgy lézen forsotok.

14. Az én halálomon ti ne
bánkodjátok, Ki test éerint vól-
tam halandó atyátok: Lám tud-
játok él még mennyei Atyátok,
Ki jobb én nálamnál, nem hal-
meg, tudjátok:

15. Csak egyedül néki éavát
fogadjátok, Es a' mit paran-
tsol igen meg-tartsátok, Az ö-
éent igéjét gyakran hallgassá-
tok, Miképen én tölem fíjaim
láttátok:

16. Igen meg-örizi minden jó-

Éágtokat, Tenyézövé tézi ke-
vés barmotokat, Azokból ki-
vánja adakozástokat, A' fü-
kölködökhöz jó sáfárságtokat.

17. Éhezöt, idegent, fómju-
hozót, bennát, A' kik ti töle-
tek kérnek alamisnát, Meg ne
útáljatok, kór-beteget, némát;
Kristusnak viselik azok ábrá-
zatját.

18. Bóldogságos lézen ekké-
pen dolgotok, A' mennybéli
Isten lézen ti tútortok, Es a'
Ézent Angyalok ti óltalmazótok,
Ne féljeteK semmit, legyetek
bátorok.

19. Anyátoknak Éavát hiven
hallgassátok, Mindenekben
néki igen Éolgaljatok, Aka-
ratja ellen meg se motÉanja-
tok, Kegyes intésinek fejetek'
hajtsátok.

20. Tudom ö néki is Élete,
mint

mint pára; Ha ma vagyon, hol-
nap Éállhat koporsóba; Hogy-
ha Éölttetek történik halála,
Temelsétek ött-is az én ko-
porsómba.

21. Ti magatok között egy-
gyesek legyetek: Ha mit nem
Értetek, mástól meg-kÉrdjé-
tek: KevÉlységet 's pompát
igen gyüÉöljeteK: ViÉÉavonást
's patvart ti el-kerüÉjeteK.

22. Engedelmességben Kris-
tust kövélsétek: Senkit meg-
tsúfolván, ti ne nevéÉjeteK: A'
hitben erősek mind végig le-
gyeteK, Idegen tudonányt
tsak bé se vegyeteK.

23. Semmiben Éerénybek in-
káb ne legyeteK, Mint hogy
ÉelketeKre gondot visÉljeteK, Jó-
zanságban Élvén az Istent fél-
jéteK, Hogy ditsekedhessem
előtte veÉeteK.

24. Tudom, ha ezeket meg-
tselekeztetek, Istennél men-
nyekben ti léttetek kedvesek, Az
emberek között ti meg-betsül-
tettek, A' seregek' URa ezt
téli veletek.

25. Az én befédimről meg-
emlekezzetek: Az Ur Isten lé-
gyen fíjaim veletek, Szentsé-
ges Lelkével vezérljen benne-
tek', Hogy mint a' czedrus-fa
nevedhessetek.

26. Mennybéli nagy Isten né-
ked hálát adok, Te ént felsé-
gednek dicséretet mondok, A'
éép boldogságba míg hozzád
fel-jutok, Holott a' Szentekkel
örökké vígadok.

27. Engemet eddiglen hogy
te meg-tartottál; Noha mint é.
Jóbot gyakorta sújtoltál, De si-
rásom' látván mindjára meg-
éántál, Bizzál fíjam, ne félj, ís-
mét így éólottál.

28. Nagy örömmel vígan
mégyek az életre; Nem aka-
rok többé kínlódni e' testbe: If-
tennek Követi jöjjetek előm-
be, 'S vigyétek-fel lelkem' Ab-
rahám keblébe.

29. Tellyes kézülettel el-men-
ni kéz vagyok, Tudom Isten e-
lött hogy meg nem pirúlok, Ö
felsége előtt örökké udvarlok,
Örökkön örökké nékie szolgállok.

30. Vég butsúmat vézem vi-
lági hívságtól, A' nagy fátzol-
tató éántalan kínoctól, Immá-
ron meg-válom minden nya-
valyámtól, A' kik gyötrötenek
távozzhatatlanúl.

31. Már te óh én lelkem!
mint fogoly tömlöczből, Majd
meg-menekedel, 's ki mégy e'
testemből, Mellyel éülettél vólt
Anyámnak méhéből, A' te
Teremtődnek jó rendeléséből.

32. Fénlel és tündöklől Istének
előtte. Te-is gyarló testem no-
ha a' mély sírbe Föld alá tété-
tel, légy jó reménségbe, Míg
ismét lelkeddel ereztetel egybe.

33. Itéletnek mikor el-jö ö
nagy napja, Akkor meg-fü-
vállik Isten trombitája, A' mi-
képen tartja végezett tanátsa,
Mi Urunk Kristusnak, bé-te-
lik mondása.

34. Légyen hát békeesség im-
máron tinektek, Kik még több
idejig e' világban éltek; Az U
Isten légyen minden segítség-
tek; Vigyázás józanság légyen
előttetek.

35. Immáron énnékem mind
meg-botsáffatok, Mind kisdé-
dek, nagyok, kik még élők
vagytok: Az én halálomon
semmit ne sírjatok; Utolsó
napokra inkább vigyázzatok.

36. Istennek szent Fija a' te
szent kezvedben Lelkemet aján-
lom, vedd hozzád kedvedben,
Vigy-bé URam, kérlek, Atyád
elejiben, 'S mutass-bé öneki,
léhessek örömben.

37. Szent Háromság Isten
áldassál mennyégben, Atya,
Fiu Isten egyenlő szentségben,
Es a' Szent Lelekkel örökké
mennyégben, Ki él, 's ura-
kozik örök ditsőségben.

M A S.

Szólit minket Kristus U-
runk, Oltalmazónk, kaba-
dítónk, Bününknek vég-veté-
sére, Vénet, ifjat, gyermeke-
ket, Minden rendbéli népe-
ket, Józanság követésére.

2. Parantsolatja teilyes jó,
Igája terh nélkül való, Mellyek
után minket követ A' mennyei
szép jutalom, Halál után nyugó-
dalom,

dalom, Bóldogság és örök élet.

3. E' földön mit tselekedett,
Hiveket mint legeltetett, Köz
példák ezek minékünk: Szive-
inknek gondolatja, Testünk-
nek minden munkája. Tsak jó-
ra éarmazzék tölünk.

4. Sokan ez árnyék világon,
Életeket nagy bóldogon. Ki-
vánják végbe vitetni; De kü-
lömben az Istennek, Hogy nem
világi embernek, Tetzett er-
ről így rendelni.

5. Nyughatatlan fárattságok,
Es fokféle változások, Hogy
érdekljék a' hiveket, Az Ur I-
sten el-végezte, Tanátsából el-
rendelte, Sujtogafsa ő teste-
ket.

6. Olly embernek állapotja, É-
pül, romol ő állatja. Példa le-
het minden állat: Romol a'
föld; üü el-hervad; Arad a' viz,

's

's meg el-apad, Tehát fived
mit kívánhat?

7. Szép az ember mint a' vi-
rág, Ha beteges, mint a' kékű ág,
Halál völgyéhez közel jár;
Mint mezőben a' szép virág,
Igy múlik-el minde' világ, O-
ránként mert járton el-jár.

8. Tart e' Világ a' haláltól,
Mint éokatlan kemény úttól;
De fúkség ennek meg-lenni:
Késő akkor a' meg-térés, Sok
bünéktől ürefsülés, Elébb kell
vólt ennek lenni.

9. Reménsége nints életre,
Szive válik kísértetre, Irtózik
rettegésében, Kétséges min-
den dolgában, Mert gonof
vólt e' világban, Izzad fok
nyavalyájában.

10. Azért, holott halálához Kö-
zel végső órájához, Fél és ret-
teg a' haláltól, Panafképen fo-
há-

házkodik, Kínaiban tsak veszódik, Nints ki-múlása bölögül.

11. Jószágok a' gazdagoknak, Ékességek az ifjaknak, Semmit nem használnak halálban: E' világban minden pénze, Arany, ezüst, drága kintse, El-maradnak e' világban.

12. Nem használnak itt böltséggel, Tudománnyal és képességgel, Meg-kell nyilván ezt költsened; Azért kérlek láts dolgodhoz, Siets jutni Krisztusodhoz, E' világtól meg-kell válnod.

13. Drágább kintsünk nints minékünk, Mint ha tsak Krisztustól függünk, Így leéj jól dolga szívünknek: Istenünknek ént igéje, Bölts tanátsa, 's nagy ereje Lézen orvosság lelkünknek.

14. Oránként mindē dolgaink
Tíz.

Tízta 's józan nyájasságunk. Helyet ne adjunk vétkeknek Istennek nagy tisztességet, Szép fiui engedelmet Mutassunk mi nagy hűséget.

15. Mindenben ha mi testünknek Telnék kedve életünknek Kár-is meg-nyitná fülünket; Azért Isten kereźtekkel Sanyargat minket terhekkel, Hogy meg-tartszon mind bennünket.

16. Itt a' kereźtekknek fullya Keveset tart kemény vólta, De végetlen pokol kínja: Ott örökké tsak jaj lézen, Nagy kínnak vége nem lézen, Mert az 'söldja a' gonoznak.

17. Nékünk azért hiveinek, Krisztusban el-jegyzetteknek, Kéz helyünk a' mennyorźágban. Nints olly ember, ki nyelvél Ki-mondhassa beűédével, Drága vóltát mennyorźágnak.

18. Oh felséges nagy Ur Isten! Hatalmas tselekedetben, Igaz vagy fogadásodban; Tesztünkben kimúltt lelkünket Vedd hozzád könyörgésünket, Szent Fijadban a' Krisztusban.

M A S.

EMLEKEZZÉL-meg ember Istenedről, Örökké való te idveiségedről, Es hóltod után te vézedelmedről, Mert Éa-mot véznek a' te életedről.

2. Nintsen embernek drágább az Istennél Krisztus vérevel megváltott lelkénél, Es Isten Éerint való életénél, Idő bé-telven ő idveiségénél.

3. Isten, és az ég nekünk azt mutatja, Hogy e' világot tsak idejig adta: Szent Fiját érttünk nagy ha-álra adta, Kiben Éerelmét hozzánk meg-mutatta.

4. A' Halál nekünk Istennek

kö-

követe: Kinek mint lézen az ő öltözete, Azt meg-mutatja mindenek élete; Nem futhatunk-el Istennek elötte.

5. Kigyó és béka majd öf-tozik velünk, Az ördög 's a' bün fel-tamad ellenünk, Nem lézen akkor gazdagság mi velünk; Mind a' menny és föld lézen mi ellenünk.

6. Tekintsd-meg ember a' te koporsódat, Naponként-való halandó vóltodat, Az Isten ellen nagy bünös vóltodat, Te büneidről nagy Éam-adásodat.

7. Oh Isten ellen-való nagy gonofság! Hogy néked nem kell az örök bóldogság; A' magas mennyből vár nagy irgalmasság, Ki által nekünk adatik mennyország.

8. Testünk ezentől földdé porrá lézen, Jutalmunk nekünk

I 2

tsak

csak Istentől lézen; Senki nem tudja ö dolga mint lézen, Nagy változásunk nekünk akkor lézen.

9. Tsontunk ezentől mind féllyel hányatik, Mi testünk rólunk mind el-faggattatik, Es izről izre mind el-mardostatik, A' férgek miatt mind el-rágattatik.

10. Illik azértán nekünk meg-esmérnünk, Es az Istenről bizonytságot tennünk, Hogy itt e' földön jámborúl kell élnünk, Ha nem akarunk örök-ké el-vefnünk.

11. Mert jobb volna soha nem fületetni, Hogynem mint Istent soha nem tisztelni, Ö jó-vóltáról ötet el-felejtni, Es fént igéjét igen meg-útálni.

12. Nem jó embernek Istent

zonnyal igérni, Hogy még meg-térhetk, nem jó azt gondolni, Mert, vajki tsuda az ö itéleti.

13. Minden Kereftyén azon könyörögjen, Hogy az Ur Isten ö mellette légyen, Az ö jutalma csak az Isten légyen, Es mikor meg-hal, segítségül légyen.

14. Ditséret légyen az Atya Istennek, Mind egyetemben az ö fént Fijának, Es vigasztaló Sz. Lélek Istennek, Igazgats minket Szent Háromság, Amen.

M A S.

HA gondolod élő ember te állapotodat, Melly nehezen nagy munkával éled világot, Veréjtékkel 's nagy gondokkal tápláls magadat.

2. Még-is látod, hogy e' világ igen állhatatlan, Ha mit ad-is,

lárd vóltát , mert meg-tsal
dolgodban.

3. Azt jól hallod , melly so-
kaknak vólt nagy gazdagságok,
Sok marhájok , nagy-sok kínt-
tsek , és nagy uraságok ; Im'
jól látod , halál által ki-múltak
mind azok.

4. Ki vólt gazdagb e' világon,
mint Krésus Király vólt? Nem
mentheté nagy-sok kíntse, vég-
re ugyan meg-hólt ; Alexán-
dert nem mentheté nagy hatal-
ma , meg-hólt.

5. Ki vólt ismét itt valóban
szentebb a' szent Jóbnál ? Ki bír-
marhát e' világon többet ö ná-
lánál ? De lám nem vólt ö né-
ki-is frigye a' halállal.

6. A' Szentek-is a' halállal val-

7. Senkit azért , ímé látod,
hogy a' Halál nem néz , Mind
gazdagot 's mind a' szegényt ö
el-vinni nagy kéz , Ha a' ha-
tár kit Isten tött emberhez kö-
zel leé.

8. Kevélységed meg - ne
nyomjon , halálodhoz légy
kéz ; Azt véled-é , hogy a' ha-
lál olyan mint lépes-méz ? Ha
meg-nem téré , örök kínod
bizony az által leé.

9. Gazdag vagy-é , avagy szeg-
ény , téged az meg-nem ment,
A' haláltól sem okosság , sem
böltesség nem ment , Sem
Tsáfárság , sem Királyság töle
meg-nem menthet.

10. El-meheté-é ö előtte ki-
etlen helyekbe ? Vajki okos,
bizony meg-é , 's meg-kínoz

11. Mathusálem, Ádám,
Noé melly sokáig éltek; De lám
végre hálójába Halálnak kerül-
tek, Ö előtte semmi helyben
el nem rejtezhettek.

12. A' ént Pállal ha beéll-
nél te világnak fija, El-rendel-
te egyzer Isten hogy meg-halj,
azt mondja; Hagyj békét hát e'
világnak, kézülj a' nagy útra.

13. Ha az Isten te elöled el-
vézi társadat, Atyádfiját, leá-
nyodat, kedves szép fijadat;
Azért, kérlek, ide hallgass, igen
meg-gondoljad:

14. Hogy, nem esett most
te rajtad semmi történetből, De
Istennek nagy Atyai kegyel-
mességéből; Ezzel akart meg-
próbálni, 's inteni hitedről.

élnél; De, hogy mennybe a'
megpuztúlt karba bé-vitetnél.

16. Mennyországak böl dog-
ságát, mi legyen, ám hallod,
Nagy vég-nélkül való jónak 's
örömmek azt hallod; Hát nem
fükség halottadat felettébb si-
ratnod.

17. Mert ö megmentt e' vi-
lágnak éamntalan kínjától, Nints
félelme semminémü háborúsá-
goktól, Mennyben vagyon
víg öröme, megmentt sira-
lomtól.

18. Viűza nem jö, de oda
vár, te-is kézülj hozzá, Ott-is
véle együtt lékez fényes kép
házába; Ne sirj tehát pogány-
módra, bizzál Krisztusodba.

19. Halálodnak ö órája im
melly bizontalan, Életednek vé-

20. Nagy hálát adj az Istennek látogatásáról, Tsendesen vedd a' mivel lát Atyai vóltából: Mint akarta, mind úgy legyen, így szólj háladásból.

21. Oh mennyeknek 's földnek URa, kegyelmes Teremtőnk! Adj Szent Lelket, hogy halálhoz legyen kezületünk, Hogy adhassuk vízába kezén néked a' mi lelkünk

22. Vigasztald-meg míg itt élünk keserves élvünket, Síralminkért adj örömet érnünk, és éltünket Tsak te vezérlj mindeinkben, halld-meg kérésünket.

23. Ditsértessél Atya Isten a' te szent Fijaddal Mi megváltó 's idvezítő Kristus Jéhusunkkal, Szent Lélekkel egyetemben mi vigasztalónkkal.

En meghóltt néktek így szólok:

2. Tudjátok meg-kell halnotok, Koporsóba bé-fállnotok, Szemetekkel jól látjátok.

3. Azért az Isten igéjét Hallgassátok szent bezedét, Fogadjátok jó intését.

4. Mert el-marad minden jószág, Ei-hagyattatik gazdagság, E' világi hü vígaság.

5. Az Istennek szent igéje Marad nálatok bezedé, Mellyel mentek elejibe.

6. Senkit ő nagy gazdagsága, Sem hatalmas urasága, Nem tarthat-meg nagy józága.

7. Krésus Királyt gazdagsága, Sem Átillát nagy hatalma, A-lexándert birodalma:

8. Xerxes Királyt sok ház népe, Dávidot hadi serege, Hek-

lont lép ábrázatja, Salamont
bölcs tudománya;

10. Nem mentheték-meg ha-
láltól Magokat a' koporsótól,
Ki-múlának e' világból.

11. Mert voltak ök-is halandók,
Es testekben mind romlandók,
'S nem sok idejig allandók.

12. A' halál a' bűnök 'söldje,
A' mint fent Pál bizonyítja;
Tehát minden meg-~~szólja~~.

13. Tudván romlandó válto-
mat, Istenhez-való útamat, El-
kézfítettem magamat.

14. Intlek, ti-is kézfüljeteK,
Kik halandó testben éltek, A'
Kristussal hogy legyetek.

15. Én Ábrahám kebelében,
Mondhatatlan nagy örömben

17. Jésus előtt Angyalokkal
Udvarlok fent Prófétákkal, E-
lek Isten' látásával.

18. Arya Isten dicsérfessék,
Es Kristussal imádfassék, Szent
Lélekkel tífzfelfessék.

M A S.

Azon Nótájú.

MAr el-mégyek az örömbé,
Paraditsomnak kertében,
Lézek Istennek kedvében.

2. Immáron bé-tellyesedék,
Kit éltében sokszor hallék,
Hogy még halálnak fizetnék.

3. Kereftyén hirnek jutal-
mát, Már el-vézem diadalmát,
Az életnek koronáját.

4. Lelkém Ábrahám keblében,
Testem-is nyugfzik a' földben;
De vagvok illy reménségben:

6. Siets a' boldog városba
A' hova bé-vagyok írva , A'
mennyekek országába.

7. Drága szép lakó városunk,
Hol Istennel együtt lakunk,
Kristus-is örökös társunk.

8. E' városnak boldogságát,
Tündöklését , gazdagságát,
Sok Irás mondja mivóltat :

9. Abbá, úgymond, nem fűk-
séges Nap, éj, Hóid nem kelle-
metes ; Iste benne fényesség.

10. Keserűség , sem irigység,
Nintsen sántaság , betegség,
Nintsen ott nyomorúlt vénység.

11. De mindnyájan fel-tá-
madván , Lézünk erős állapot-
ban Kristus iréleti után.

12. Ott nints , továbbá , ke-
vélység , Nem uralkodik az éh-
ség , Szeretet leéz az elégség.

13. Lézünk hivek egy sereg-
ben, Mind egyenlő ditsőségbe,
Sz. Pál mondja Levelében.

14. Gerjendez együtt érele-
münk , Istenünkhöz érete-
tünk, Arról elsem felejtkezünk.

15. Az Angyalok, Pátriárkák,
Apostolok, és Próféták , Meg-
esmérnek atyánk 's anyánk.

16. De mind nagyobbnak mő-
datik, Hogy Isten velünk lako-
zik : Kinek ditsőség adassék.

M A S.

Bünnek az ő 'földja a' halál,
Jól tudjuk ; E' világ melly
tsalárd , azt-is nyilván látjuk ;
Világ végén vagyunk, gyakor-
ta fámláljuk ; De mi életünket
csak ritkán jobbítjuk.

2. Azért emlekezzünk a' mi
halálunkról ; Vegyünk példát
immár ennyi meghóltakról,
Akar csak a' meghólt régi jám-
borokról , Szemünk előtt való
hólt atyánkfijáról.

3. Rövid életünkről fűkség
em-

emlekeznünk, Melly hamar ki-
múlunk, arról értekeznünk, De
föképen mikor kozzulunk te-
metünk: Az UR adta volt ezt,
's ö vötte-el tölünk.

4. Oh melly fépen ettől itt
most intettetünk, Kit előttünk
halva koporsóban látunk, Hogy
mi-is e' földön meg-nem ma-
radhatunk: Az UR:

5. Vala kívánatos élete miné-
künk, Kedves kellemetes so-
kaknál mi köztünk; De, melly
hirtelenül költözék mi tölünk,
Az UR adta volt:

6. Így volt bizonyára az ö ad-
karatja, Hogy mi teregünket
ezzel látogassa, E' mái napon
hogy ötet ki-éolítsa: Az UR:

7. Nem zűkség minékünk há-
ötet síratnunk, Noha vagy
mostan távozása tölünk, Az
idájával söt inkább inte-
tetünk: Az UR:

8. Siralmas ne légyen hát el-
távozása; Tsak idejig való töl-
lünk el-válása; Mert önéki va-
gyon tsendes nyugodalma: Az:

9. Példa és vigaság nagy-
e' minékünk, Mikoron halot-
tak temettetnek tölünk: Mert
ezzel jelentik, hogy fel-támad
testünk: Az:

10. Légyen azért nékünk a'
halál elménkben, Hogy ne ta-
láltassunk kézületlenségben,
Az utolsó óránk forogjon el-
ménkben: Az:

11. Oh! melly fépen ismét
földből fel-támadunk, Mikro
az URtól mi meg-éolítottunk,
Nagy örömmel mikor ö elötte
állunk: Az:

12. Reméntelen rövid élete
embernek, Kit mi életünkben
ézünkbe vehetünk; Egygyer-
's ketten, látjuk, mind el-
tetünk: Az:

13. A' földnek gyomrába no-
ha bé-tétetünk; A' Kristus
markában lézen a' mi lelkünk:
Nem illik hát nekünk ezenn
keseregnünk: Az:

14. Tudjuk, míg éltenek ve-
lünk nyájaskodtak, Miképen
mi mostan ök-is ettek ittak,
Noha egy kevéssé tollunk eltá-
voztak: Az.

15. Légyen a' nagy UP nak
kedves akarata, Ugy légyen
mindenben a' mint ő akarja.
Ez után közzülünk kit szólít,
tudja: Az:

16. Söt-inkáb fejenként olly
nagy buzgósággal, A' mi Iste-
nünknek, alázatossággal, Te-
gyünk dicséretet egy éivel, egy
éjjel: Az:

17. Jövel Jéhus Kristus hivek
segítsége, Jövel jövel hozzánk
egek' teremtoje, Jövel és ne
kés-

késsél seregek Istene; Te hoz-
zad kiáltunk, tekints népeidre.

18. Hatalmas kezedbe ajánl-
juk lelkünket; Te adtad testünk-
be, jól tudjuk, ezeket: E' föl-
dön éltünkben te tápláltál min-
ket; Halálunk óráján bátorítsd
éivünket.

Azon Nótájú.

KRistusnak hívei, kik most
jelen vagytok, Az én vég
órámon környülem állotok, En
enyámnak földnek meg-adni a-
kartok, Ezzel tiszteteket hogy
meg-mutatnátok:

2. Az én bezedemet, kérlek,
halljátok-meg, Vallás-tétele-
met mostan értsétek-meg, Kik
én halálomon keseredtetek-
meg, Ezzel magatokat báto-
rítsátok-meg.

3. Testi éüléjimmek szerelmes
magzatja, Vóltam, nemzetem-

nek kedves nyájassága, Minden bánatjoknak szép vigasztalása, Mindenben Istennek kedves ajándéka.

4. Hirtelen de mostan töllök butsút vöttem, Örömét ziveknek vélek le-tétettem; Az egész Világnak útára készültem, Nem rettegek semmit, vagyok nagy örömben.

5. E' testi boldogság mellyben gyönyörködtem, Edes züléjimnek örömet tettem, Nem kell már énnékem, mert meg-elégedtem; Mégyek vígasággal, melly útra eredtem.

6. Romlandó testemet noha itt látjátok, Kit majdan a' földbe be-takarítotok; De lelkemet immár vígadni tudjátok, Mellyre majd érkezik testem-is, látjátok.

7. Igen drága és szép az én lakó helyem,

helyem, Kit én Fejem Kristus készített énnékem; Örülök 's vígadok, mert oda hiv engem; Néki tagja vagyok, nem felejt el engem.

8. Nagy bűnnek bánatnak, munkának ő fija, A' bűnös Ádámnak nyomorútt árvája, E' világban, tudom bizony, löttem volna, Ha élnem e' testben engedtetett volna.

9. Azok elöl vígan de majd el-költözöm, Es vég nélkül való örömbe érkezőm, Az én Kristusomban épen gyönyörködöm, Áldani zent nevét soha meg-nem zünöm.

10. Az én tagaimnak földbe bé.zállásán Semmit sem bánkodom megromladozásán, Kétségbe nem esem porrá változásán; Vígadok Kristusban, kedvesen nyugodván.

11. Rútságomból mert hogy
én le-vetkezttelsem, Idejig a'
földbe engem azért tézen; De
szent Angyalival majd fel-költet
engem, Szép ártatlan testbe fel-
öltöztet engem.

12. A' földnek mélysége en-
gem meg-nem tarthat; Büne-
imnek 'söldja rajtam nem ma-
radhat; Ördög, és a' bűnök nem
kárh-oztathatnak: Mert Fejem
Krisztusom fogja én pártomat.

13. Szép fényes felhőben
majd el-jő, jól tudom, Itélő, fé-
kiben ülni majd meg-látom;
Édes Vigasztalom' szavát majd
meg-hallom, Fényes országába
majd bé-éolítottatom.

14. Ott lézen örömem 's ked-
ves vigaságó, A' é: Angyalokkal
való társaságom, Régi sok Sze-
tekkal, Szüzekkel lakásom; Nem
lézen örökké senkitől bánttá-
som.

15. Repdesvén örvendek a'
fép fényességben, Az én Kris-
tusomnak éine nézésében, A'
szent Angyalokkal fép éne-
sekben, A' fényes egeknek zen-
gedezésekben.

16. Jésus Krisztusomnak az ö
nagy jó-vóltát, Nagy hatalmas-
ságát, győzedelmes vóltát, An-
gyalok, sok Szentek süntelen
kiáltják, Szentnek és áldottnak
énekekben mondják.

17. Söt én-is ezeknek ditső
seregekben Bé-állván, éneklek
vélek egyetemben: Szent szent
szent a' Jésus ö fényességében!
Ki engemet hívott a' böl dog
örömben.

18. Oh melly drága ország, a'
hová kézülok! Oh melly drága
város, mellyben majdan lézek!
Melly drága eledel, a' mel-

11. Rútságomból mert hogy
én le-vetkeztteltem, Idejig a'
földbe engem azért tézen; De
szent Angyalival majd fel-költet
engem, Szép ártatlan testbe fel-
öltöztet engem.

12. A' földnek mélysége en-
gem meg-nem tarthat; Büne-
imnek 'söldja rajtam nem ma-
radhat; Ördög, és a' bűnök nem
kárh-oztathatnak: Mert Fejem
Krisztusom fogja én pártomat.

13. Szép fényes felhőben
majd el-jö, jól tudom, Itélő, fé-
kiben ülni majd meg-látom;
Édes Vigasztalóm' szavát majd
meg-hallom, Fényes országába
majd bé-éolítottatom.

14. Ott lézen örömem 's ked-
ves vígaságó, A' é: Angyalokkal
való társaságom, Régi sok Szen-
tekkal, Szüzekkel lakásom; Nem
lézen örökké senkitől bánttá-
som.

15. Repdesvén örvendek a'
fép fényességben, Az én Kris-
tusomnak éine nézésében, A'
szent Angyalokkal fep éneke-
sekben, A' fényes egeknek zen-
gedezésekben.

16. Jésus Krisztusomnak az ő
nagy jó-vóltát, Nagy hatalmas-
ságát, győzedelmes vóltát, An-
gyalok, sok Szentek szüntelen
kiáltják, Szentnek és áldottnak
énekekben mondják.

17. Sőt én-is ezeknek ditső
seregekben bé-állván, éneklek
vélek egyetemben: Szent szent
szent a' Jésus ő fényességében!
Ki engemet hívott a' bölög
örömben.

18. Oh melly drága ország, a'
hová kézülok! Oh melly drága
város, mellyben majdan lézek!
Melly drága eledel, a' mel-

lyel ott élek, Engedjetez utat,
hogy ne késleljetez.

19. Minden az ő sorsát közt-
zetek sirassa, Valakik én tölem
léztek el-maradva; Senki bá-
natját most rajtam ne mutassa,
En bódogságomat mintha
nem akarná.

20. Szerelmes szüléjim ti se
bánkodjatek, En el-menése-
men ne siránkozzatek, Veletek
éltemet ti ne kívánjatek, Mert
ekképen jómat ti nem árjátok.

21. A' bánat tijeze, ha meg-
gondoljatek, Nem azért hogy
engem immár nem látnatek,
De velem egy úton hogy most
nem járhatok, E' bünös vilá-
gon tölem el-maradtok.

22. Szerelmemim, kérlek, ti-is
készüljetez, E' világ javait sem-
minek véljetez, Az örök életet
inkább keressétez, Mert ma
avagy

avagy holnap ide kell jönötez.

23. Meg-láttok még engem
Ép öltözetében, Kristustól ada-
tott Ép ékességemben, Velem
örvendeztek ti-is fényesség-
ben, Jézus Kristusomnak nagy
ditsőségében.

MAS. Nót: *Már el-mégyez:*

ELő emberek kik vagyatez,
Most én rajtam tanuljatez,
Miképen meg-kell halnotok.

2. Vóltam tinéktez társatez
Mikoron nyájaskodtatez, Es
egymással lakoztatez.

3. Kik vagyatez ti, én-is vól-
tam; Már töletez el távoztam,
Koporsómba bé-állottam:

4. Testem' földnek ajánlot-
tam, Mint anyámnak öt' vallot-
tam; E' világot néktez hagytam.

5. Temetésemet csak várom,
Kísérjetez-ki, kívánom, Hol a'
hóltakkal nyugozom.

6. Lelkem helyt talált az UR-
ban, Jésus Kristusnak marká-
ban, Megváltómnak óltalmábá.

7. Vártanak engem közik-
ben Mennyeiek az örömben,
Kik vannak nagy ditsőségben.

8. Én is immár el-indúltam,
Ti töletek el-bútsúztam, E'
földiektől távoztam.

9. Követ vagyok elöttetek,
Mert ti is utánnam jötek; Kér-
lek azért, készüljetek.

10. Az UR engemet szólí-
tott, Ma közzületek el-hivott;
Már ti reátok mutatott.

11. Nagy-bóldog örömben
vagyok, Az UR Isten előtt ál-
lok; Intlek, hogy ti ne sírjátok.

12. Meg-tsendesedett nya-
vályám; Mikor kínlódtam á-
gyamban, Vóltam tsak nagy
rajgatásban:

13. Már mind azok eltávoz-
tak,

tak, Én tölem távol állották,
Könyveim meg-éaradtanak.

14. Vagyok Isten országában,
Kristussal paraditsomban, An-
gyalok társaságában.

15. Testemet kik fel-véfiték,
Temetésemre vífiték, Isten fi-
zesse tinéktek.

16. Halálomat kik éánjátok,
Rajtam, kérlek, ne sírjátok;
Lám, hol lézek, jól tudjátok.

17. Nem térhetek meg hoz-
zátok; Titeket is oda várlak,
Ott van örökös lakástok.

18. Mert el-múlandó e' vi-
lág, Kiben életünk mint virág,
El-marad lám minden jószág.

19. Rövid lézen életetek,
Sokkájig ti is nem éltek; Egy
kevéssé éenvedjete.

20. Együtt léztek ti is ve-
lem: Oh én elhagyott seregem,
Ne sírassátok elmenttem!

21. Az Ur Istentől várjatok,
Ö a' ti vígáztalótok, Gondot
visel ti rólatok,

22. Botsássatok-el békével,
Jésusnak segítségével, En lel-
kemnek örömevel.

23. Atya Istennek dicsőség
Légyen Fijának tisztesség, A'
Szent Lélekkel egy hűség.

M A S

Midön el-jő ez én órám,
hoggy meg-kelletik hal-
nom, Kristus kérlek téged te
légy velem akkoron, Idvezíts,
vezérlj magad-is, rézesíts ke-
gyelmedben; Lelkemet végső
órán ajánlom ént kezedben.

2. Bűneim reám támadnak, és
engemet mardosnak, Mint ten-
gérnek fővenye annyi fáma a-
zoknak; Kétségbe el-nem e-
sem, mert halála Jánosnak, Se-
be's vére ontása engemet öl-
talmaznak. 3.

3. Tagod vagyok, óh Kristus!
ez biztatja éivemet, Nem vá-
laht-el a' halál soha tölem tege-
det; Meg-haljak bár, benned
leű mindenkor bátorságom;
Mert meg-váltál engemet, 's
nyertél örök életet.

4 Mivelhogy fel-támadál,
nem maradok a' földbē; Szent
Atyádhhoz jutottál, én-is jutok
kebledben; Hol vagy te, oda
mégyek, 's veled örökké élek:
Es így ez árnyék földről bator-
sággal ki-mégyek.

Nóta: Szomorú a' halál:

Gondolkodjál ember a' te
bűneidről, Isten ellen
való fámtalan vétkeidről, Tu-
dod hogy fámot adē valaha e-
zekről; Miként a' Próféták szó-
lanak ezekről.

2. Es erre főképen gondod
légyen néked: Hogy, légyen Isten-
ten-

tennél kedves te életed; Jónak életeket mindenben kövesse; Gonozok erköltsét soha ne kövesse.

3. Rövid idő múlva gonozok el-veőnek, Mint mezei füvek, földröl le-vágattnak: Régi jeles dolgok előtted legyenek; Isten törvényének ezek engedjenek.

4. Ki vala hatalmas ez egéő világban? Nabugodonozor Babilóniában: Nem akara járnIstennek útában, Isten változtatá barom ábrázatban:

5. Az ő éent igéjét mert káromlj vala, Magát Isten gyanánt imádtatja vala; A' hatalmas Isten úgy meg-verte vala, Hét éftendejiglen éénát rágott vala.

6. Sénakérib ehez hasonlatos vala, Számtalan népében úgy el-

elbizott vala, Egéő 'Sidóságot el-rabolja vala, Négy koronás Királyt le-vágatott vala:

7. Istennek intését nem betsüli vala; Jérusálem várost meg-éállotta vala, Ézékiás Királyt benne lelte vala; Egéő Isten' népe ezenn rémült vala:

8. Ézékiás Király imádkozik vala, Isten' törvényében igen bizik vala, Az Istennek népét bátorítja vala; Kiért Isten őtet meg-hallgatta vala:

9. De az Isten véle ezt művelte vala, Az ő könyörgését meg-hallgatta vala: Számtalan pogány nép ellene éól vala, Hatalmával Isten el-veőttette vala:

10. Angyalát mert Isten le-botsáta vala; Ki mikor Pogányok' táborokra juta, Száznólczvan ezeret-bennek meg-ölt vala: Király Ninivébe haza éaladt vala:

11. Templomba egykoron ő el-
bé-ment vala, Bálvány istenek-
nek imádkozik vala, Önnön két
fijáról le-váगतott vala; Isten-
nek haragja ezt mívelte vala.

12. Azért mind fejenként
így lássunk dolgunkra, Hogy
minden dolgaink fordúljanak
jó-ra, Istent ne gerjezzük elle-
nünk haragra, Hogy bé-hijjon
minket örök boldogságra.

13. Irigység, fösvenység ott
hízem nem lézen, A' hol a' hí-
veknek lakó helyek lézen; Is-
tennel becéllni nekik szabad lé-
zen: Vigaság és öröm örökké
ott lézen.

14. Ezt hogy az Ur Isten né-
künk meg-engedje, Szükség
hogy mindenkor erre gondunk
légyen; Isten segítsége bizony
velünk lézen, Es igazgat min-
ket örökkön örökkén.

MAS.

M A S.

SOk rendbéli próbák vannak
rajtunk ez életben; Kikben
noha gyönyörködünk, mint a'
hal a' vizben, Azt sem tudjuk
hol akadunk a' halálos törben.

2. Testünk rakva nyavalyák-
kal és keferüséggel; Kit nem
tudunk mi fényvedni semmi bé-
keséggel, Noha tudjuk hogy
nints rajtunk semmi történet-
ből.

3. E' világnak tsalárd voltát
ember meg-tekintsed, Sokat
ígér, meg-nem adja, bizonyyal
el-hiddjed; Azért kérlek, hogy
magadat ember el-ne hiddjed.

4. Példa lehet erről nekünk
sokaknak halála: Alexánder e'
világnak nagyobb részét birta;
Jobb korában életének töle el-
marada.

5. Hallhatatlan gazdagsága
L Kré-

Kréfus Királynak volt, Tsalárd világ ez embernek olly sokat adott volt; De lám végre más embernek fogságában megholt.

6. Átilla-is e' világnak igen örül vala, Sok Nemzetség e' világon töle retteget vala, Örömeinek első napján meg-fuladott vala.

7. Ne ígérjed te magadnak a' holnapi napot; Tszak kálát adj az Istennek, hogy érted e' napot: Sz. Jakabnak Irásából ezt meg-tanúlhatod.

8. Uraságban ifjuságod téged meg-ne tsaljon: Azt nem várják mindenkoron, hogy ember meg-aggjon; Meg se gondold, hogy a' Halál téged könnyen fogjon.

9. Sok házasok ifjuságba egymásnak örülnek, Hoézu napot ö magoknak szegények ígérnek,
Ehez

Ehez-képest könyörgéstől talám meg-is szünnek:

10. Parantsolat azonközben adatik Istentől, Ki hirtelen szegényeket el-választ egymástól; Ki ójhatná ilyen helyen magát szilalomtól?

11. Az anyák-is gyermekiket fájdalommal szülik; E' világon vigyázással, munkával nevelik; Azt sem tudják ök szegények, mi végre nevelik.

12. Tudományok kiknek nintsen, hamar meg-gyözetnek, Föképen ha ö magzatjok sokkájig gyötrődnek; E' próbába úgy jajgatnak, mintegy hitetlenek.

13. Ha hitedben te keresztényen tökéletes vólnál, Isten ellen ilyen helyen te nem zúgolódnál; Söt-inkáblan tsendes szívvel erről hálát adnál.

14. A' sz. Jóbnak tíz gyermeke

egy napon meg-hala ; Hižed-é,
 hogy mint jó Atya nem bán-
 kodott volna ? E' próbában az
 Istennek fejét ilyen hajta :

15. Istené volt, ő vötte-el : ál-
 dott az ő neve. Mint akarja,
 mind úgy légyen , ki állhat el-
 lene ? Tenéked-is el-ženved-
 ned zintén így kellene.

16. Ne sirassuk pogány mód-
 ra a' mi halottinkat , Sz. Pál
 mondja ne rútítsuk azzal Vallá-
 sunkat ; Engezteljük háladás-
 sal inkább Istenünket.

17. Vigasztald-meg kegyes Is-
 ten a' keserveseket : Tartsd-
 meg végig igaz hitben a' te hi-
 veidet. Ha te el-hagyé Uram
 Isten, ki segítsen minket ?

18. Sz. Ur Isten, seregeknek
 győzhetetlen URa, Sz. Lelked-
 del könnyebbíts-meg , ne jus-
 sunk gonozra ; De jussunk-bé
 Kristus által a' te országodba.

MAS. Nót: *Porrá való, jaj:*

Vigyázz halálodra halandó
 ember; Látod, hogy a' sok
 bűn árad, mint tenger: Tud-
 jad azért, hogy meg-kell hal-
 nod egyžer ; De nem tudod,
 rajtad ha' esik a' žer.

2. Az Isten oržága meg-nyit-
 va vagyon , A' Kristus žünte-
 len kapuján vagyon , Hallod
 hogy ő téged mindennap' hij-
 jon : Te azért légy kézen,
 hogy ki ne hagyjon.

3. Jól tudod, mint jára az őt
 bolond Szüz: Ha nem ležé ola-
 jod, bizony hátra űz ; Az Isten
 haragja fenyegető tűz : Míg
 időd engedi, jobb, hitben épülé.

4. Ne nézd büneidnek nagy
 sullyos voltát , Kérjed az Isten-
 nek irgalmasságát , Minden-
 nap' bűnődnek vágd-el egy á-
 gár , Azután meg-érted Atyái
 voltát.

5. De ha vakmerőség hited meg-fojtja; Az Isten haragját fejedre gyújtja, A' Halált fegyverben hozzád botsátja, Lelkedet nagy kínnaak kezébe adja.

6. Az istentelenség sokat elhajtott: Némelly barátjának kárral áldozott; A' ki homzédjával ma lépen léoltott, Lásd, útában ismét ő vermet áfott.

7. Irigység, ez vesztés, ember gyalázás, Most kedves mindennél csak a' dobzódás; A' jámbor életben nintsen jobbúlas; Mindeneknél forog éitok, káromlás.

8. A' holt ember téged most lépen léolit: Senki ne felejtse el Teremtőjét; Noha mostan érzed tested erejét, De hamar szenvedheté nagy betegséget.

9. Én-is valék olyan, mint te vagy mostan; Ettem, ittam, léol-

léoltam, mint te-is mostan; De minden erőmtől immár megfogytam: Példa legyek néktek, ki most meg-hóltam.

10. Minden, a' mi vagyon itt e' világon, Nem lehet állandó soha magában, Mindeneket bényéla' föld gyomrában; De böl-dog, kit az UR talál jó útban.

11. Serkenjél-fel azért emberi állat, Hagyd-el jó idején bünös vóltodat, Ne add méréségre ifjuságotat, Vénségedben si-rasd álnokságodat:

12. Hogy mikor a' Kristus jó halálodra, Akkor te lelkedet kéken találja, Es ő kent Attyának azt bé-ajánlja, Véghetetlen örömmel koronazza.

13. Ditséret senéked Atya Ur Isten, Veled egyetemben Fiu Ur Isten, Sz. Lélekkal együtt egy bizony Isten; Hóltunk

után vigy - bé te örömedben.

M A S.

ELetemnek végső napját,
Minthogy már el-értem
óráját, Testem le-tézi büné-
nek 'földjét, Bátran meg-víjja
halál' bajját.

2 Lelkem érzi, hogy testemtől
Meg-kell válnia ez élettől, Tud-
ja, bútsút véken földiektől,
Mert így van rendelve Istentől:

3. Azért dolgozát ö-is bizza Is-
tenre, ki hozzája hívja; El-hitte,
hogy ött' Krisztus nem hagyja,
Ez hartzbá segedelmét nyújtja:

4. Mert esküvéssel fogadta,
Bizony-mondással - is állatta,
Hogy halálban azok' pártját
fogja, Kik hívei, rájuk van
gondja.

5. Tánadjon-fel ös a' Sátán,
De nints hatalom-botja vállán,
Nem örülhet soha lelkem' ká-
rán,

rán, Mert váltottt vagyok Kris-
tus árrán:

6. Rettentsen Pokol kínjával,
Agyarkodjék ordításával, Ké-
küljön reám tüzes lángjával,
Halálnak ö mérges nyilával:

7. Isten ellen hogy bünt töt-
tem, Ezért akkor pereljen ve-
lem; Tudom, fortélya nem
árt ellenem, Mert rézes velem
a' kegyelem:

8. Igyekezzék érdememtül
El-tiltani Idvezitömtül Ki-fog-
nia hivek' vármok közzül; De
nem ad-ki Isten kezétül.

9. Ennyi ellenségim között,
Krisztus ki magának gyűrűzött
Nem hágy; mert hit reménsé-
get érzött, Kit nálam mind
eddig meg-örzött.

10. Édes Jéhus, segedelmem,
Kérlek, már légy jelen mellet-
tem! Pálya-futásom' im' el-
vé-

végeztem, Le-tött jutalmát
add-meg nékem.

11. Angyali tábor ne késsék,
Kik lelkem' hozzád fel-kisérik,
Ábrahámnak kebelébe vigyék,
Hol Lázárral együtt nyugod-
jék.

12. Testem' el-temetni ha-
gyom, Földnek mint anyám-
nak ajánlom, Itélet napig hol
nyugodalom Adassék néki tsen-
des álom.

13. Fel-támadás felől hitem Va-
gyon állhatatos értelmem; Jó
bizodalom, reménség engem
Táplál, mert kéz életre mentem

14. Ha porrá változik testem;
De hiszem, hogy én Idvezítöm'
Ezen testben Émeimmel né-
zem, Mikor lézen nékem
Itélöm:

15. Hogyha fékit ki-téteti,
Itélethez magát készíti, Akkor
lel-

lelkem-is áldásod' vézi, Kit má-
vallok, hogy lelkem éli:

16. Nem lesz neké félelmem-
re, Ha mondatik, hogy itéletre
KeljeteK-fel holttak Éamvetés-
re, Mert el-jött Biró fizetésre!

17. Bátran a' trombita Éóra,
Angyaloktól fúvállására, Fel-
támad testem, mert vigaságra
Mennybe vitetik bóldogságra.

18. Testemnek hát el-alvásán,
Nyavalyáktól meg-nyugová-
sán, Töletek való el-bútsúzá-
sán, Ne sirjatok illy bóldog
forsán:

19. Vigán inkább kíséritek,
A' sírbe ötet bé-tegyétek: E' vi-
lágon Istent úgy féljétek, Ból-
dógság' javát hogy éljétek.

20. Áldott Jélus, végső szómat
Halljad, 's elégeld-meg har-
tzomat; Terjed-ki lelkem-
nek Éent markodat; Rézertesd
velem országodat:

21. Hol éintről éinre Atyák-
kal Ezt kiáltam bölög Juhok-
kal: Ditsértessél Atyám éent
Fijaddal, Szent Szent légy Sz.
Ajándékokkal.

M A S.

CHristushoz kézülok éerel-
mes éüléjim, Bennetek'
el-hagylak édes nevelőjim, Most
vég bútsút vééek minden es-
mérőjim, Halljátok beéédim'
kegyes jó feleim:

2. Zúgódás senkiól ne légyé
én éómra, Ha mo. dom, hogy
értem ma végső órára; Mert
én, nem-kivánttam mentem
ama' jóra, Hol a' bárány
Krisztus gazdag éent vatsora.

3. Eltem ez életemnek tsak ke-
vés napjait, Tudjátok nem
vöttem hitetó javait; Söt inkább
éenvedtem terhes nyavalyájit,
Halálnak-is láttam ö mérges
nyilait.

4. Gond, bú, sok fárattság en-
gem nem aggaéttott; Gyermek-
ki éltemben éükség sem fáraé-
tott; Sirás, keserüség keveset
apaéttott: Mert virág korom-
ban Halál le-éakaéttott.

5. Lakásom nálatok, tudjátok,
nyájasság, Okos beéédeim so-
kaknál vígaság, Szépen éoló
nyelvem vólt vídám múlatság,
Magá-vifelése ditséretes jóság.

6. Eleji éltémnek nyújtott re-
ménséget, Hogyha érnék én-
is koros emberséget, Néktek
éüléjimnek örvendetességet
Hagynék életemmel jó hirt,
kedvességet.

7. Drága éép erkölcsnek 'éy-
gójét mutattam, Szelíd termé-
tettel azt látnotok adtam; Ma-
gam' kedvelttettem valamint
tudhattam, Kedves kelleme-
tes mindeneknél vóltam.

21. Hol éintről éinre Atyák.
kal Ezt kiálttam bölög Jubok-
kal: Ditsértessél Atyám éent
Fijaddal, Szent Szent légy Sz.
Ajándékokkal.

M A S.

CHristushoz kézülok éerel-
mes éüléjim, Bennetek'
el-hagylak édes nevelőjim, Most
vég bútsút vééek minden es-
mérőjim, Halljátok beéédim'
kegyes jó feleim:

2. Zúgódás senkiól ne légyé
én éómra, Ha mo éom, hogy
értem ma végső órára; Mert
én, nem-kivántam mentem
ama' jóra, Hol a' bárány
Kristus gazdag éert vatsora.

3. Eltem ez életemnek tsak ke-
vés napjait, Tudjátok nem
vöttem hitetö javait; Söt inkább
éenvedtem terhes nyavalyájit,
Halálnak-is láttam ö mérges
nyilait.

4. Gond, bú, sok fárattság en-
gem nem aggaéttott; Gyermek-
ki éltemben éükség sem fáraé-
tott; Sirás, keserüség keveset
apaéttott: Mert virág korom-
ban Halál le-éakaéttott.

5. Lakásom nálatok, tudjátok,
nyájasság, Okos beéédeim so-
kaknál vígaság, Szépen éoló
nyelvem vólt vídám múlatság,
Magá-vifelése ditséretes jóság.

6. Eleji éltémnek nyújtott re-
ménséget, Jogyha érnék én-
is koros emberséget, Néktek
éüléjimnek örvendetességet
Hagynék életemmel jó hirt,
kedvességet.

7. Drága éép erkölsnek 'se-
gójét mutattam, Szelid termé-
zettel azt látnotok adtam; Ma-
gam' kedvelttettem valamint
tudhattam, Kedves kelleme-
tes mindeneknél voltam.

8. Isten ajándéka és az ő életjava, Néktek üléjimnek szerelmes rajzatja Vóltam bánatjoknak vidámító éava; De vagyok ím' mostan, látjátok, meg-halva.

9. Példája halálnak, büneim' sóldjának, Tüköre világnak múlandó javának, E' kis koporsóban porrá változásnak, Előtetek oka vagyok nagy sírásnak.

10. A' minden élőknek útára indúltam; Terhes nyavalyákat tölem méltó hagytam, Sok jajt és fájdalmat, kit ágyban mondottam; Azoktól meg-váltam, mihélyen ki-múltam.

11. Légyen a' nagy URnak kedves akarata! Virág-éál korbá lelkem' ki-éólítja; Meg-ésmérem abból hogy vólt kegyes Atya, Mert hogy véle éljek akarata tartja.

12. Ékes lilium éál házánál én lézek;

Ékek; A' mennyei jóból Atyámtól részt vézek; Tudom, Éép koronám és ruháim kézek, Kikbe fel-öltözvén mind tsak áldást tézek.

13. Ditsőséges a' hely, hol örök-ké lakom, Istent ott mindennap' éinről éinre látom; Sok ezer Szentekkel én-is ezt kiáltom: Áldás, magasztalás, Istené hataló!

14. Édes üléjim hát engem mit sírattok, Nedves ortzával és bús éivel mért vagytok, Réám borúlással, jaj éóval jajgatok, Hidegültt tetemim' ti apolgatjátok?

15. Szünjék síralmatok, ví-dúljon éivetek; Mert itt-is Istennél vagyok én tijeitek: Nem sok idő múlva ti-is ide jötek, 'S ezen boldogságban velem együtt éltek.

16. Parantsolta Isté, meg-kellett len-

lennie, Nékem ő fijának (leányának) el-kellett jönie, Mint egy követségben elől bé-lépnie, 'S itt mennyei karban helyem-re ülnie.

17. Atyám édes Atyám hát meg-tsendesedjél Szivedben bánattól, rajtam ne törödjél, Zokogó sírástól fremeidbē zűnjél, Minden keferüség-től meg-üresedjél.

18. Néked-is ezt mondom kedves édes Anyám, Ki világra zűltél, 's vóltál kegyes dajkám: Magad' meg-tartóztasd, nints semmi nyavalyám; Arvává sem löttem, mert Isten én Atyám.

19. Nem örökségemben laktam itt e' földön; Hol változás alatt, tudjátok, van minden; Ifjakon, véneken, ártatlan kisdeden Halál uralkodik zűgény és nagy renden.

20. A' halál énnékem nem vólt aggodalom, Hanem inkább mintegy tsendes nyugodalom: Ur Jésus Kristusban lött én kimúlásom, Kiben a' hiveknek halálok zűp álom.

21. Itt a' fok nyavalya én gyenge testemet Törte, és zűaggatta bágyatt tetemimet; De mihelt az Isten zűlítá lelkemet, Meg-nyugodott testem, élem örömemet.

22. Azon kérek mindent, hogy már én példámmal Biztassa ő magát hit 's bizodalommal, Ne gondoljon semmi testi fájdalomával, Mert lézen mellette Kristus óltalmával

23. Romlott állapotból még egyzert fel-véze, Mikor el-jövedő itéletre lézen; Jóknak, gonoszoknak mihelt törvényt telen, Testestől lelkestől víg örömbe vízen.

24. Oh környülem álló kerek,
 tyén lent sereg! Többet már
 nem szólok, zived mert kesereg;
 Tsak tized kívánom, hogy
 testem' fel-vegyed, Innét ki-
 kísérvén föld gyomrába tegyed

25. Légyē mind ezekbē dicsé-
 ret Istennek, Ki bódog ki-mú-
 lást ad benne hívőknek, Béke-
 séges-türést szomorú ziveknek:
 Adjon vígasságot meg-kefe-
 redteknek.

M A S. Nót: Szomorú a' hal:

K Egyes buzgóságtól viselt-
 tetett népség, Koporsóm
 és sírom mellett forgó község,
 Kitől holttestemnek adatik tiz-
 téség, Halljad bezedemet e-
 gész kerektyenség:

2. Honnan ki-indúltam, és
 hova érek, Mitsoda országos
 már ezután érek, Melly jó és
 melly drága állapotu lélek,
 Kris-

Kristus Jépus népe, most arról
 bezedlek.

3. Halandóságodat én ben-
 nem zempléljed, Ember minémü
 vagy, azt most tölem vegyed;
 Hozzad ez intésem, életed' ugy-
 éljed, Hogy a' mennyország-
 nak örömét el-nyerjed.

4. Kitsoda magának hozzá-
 idöt igért? Senki nem vólt e-
 gyéb, hanem tsak ki meg-ért;
 Gyermek, és ifju, vén noha-
 sok idöt ért, De ugyan halál-
 nak torrába velem tért.

5. Egézség, betegség, gaz-
 dagság, szegénység, Békeség,
 háboru, betsület, kissebbség,
 Jó élet, bün-tétel, mindenféle
 inség, Vagy öröm, vagy bá-
 nat, világi dicsőség:

6. Semmi dolgaiban állan-
 dóság nintsen; Embertől el-ma-
 rad, hogyha kapdos kintsen: All-

M 3 ha-

hatatlansága hát tégedet int-
tsen, Bóldog ki-múláshoz na-
ponként kézítsen.

7. Jó egészség után hozzú be-
tegséggel Ha fokkájig éltet ked-
vetlen vénséggel, Világ fo-
kott lenni fokféle inséggel, Sá-
tán lelked környül álnok mes-
terséggel:

8. Illyen állapottal e' világba
laktam, Terhes fok fájdalmit,
míg éltem, kóftoltam; Mással-
is így bánik, példakból próbál-
tam; Fényes bóldogságát sen-
kinél nem láttam.

9. Minden nyavalyáknak de
végét halálom Metkette, ki né-
kem bizony kedves álmom; Mert
Kritus Jcfusért, igaz hittel
vallom, Hogy örök életem
Istennél találom.

10. Testem fok inséget, tudjá-
tok, kénvedett; De kégeny e-
zek-

zektől mind meg-tsendesedett,
Bóldog ki-múlásom mihelyt
engedettett, 'S Angyaloktól
lelkem örömbe vitetett.

11. Bóldog állapotom most a'
mennyorfágban, Örül 's vígad
lelkem ez áldott városban; Az
Istennél élek halhatatlanság-
ban, Ditsöültt Szentekkel fé-
nyes állapotban.

12. Jó-éivel fogtanak meny-
béli polgárok, Örültek, hogy
bennem nem lött semmi károk;
Most én, és ezután mást után-
nam várok, Mint jó hív tár-
sammal vígadni akarok.

13. Kristustól kéfített házba
bé-jutottam, Atyám hajléká-
ba lakójúl állottam, Mint
örökös fiu jómba bé-ikttattam,
Mennyben éabadosnak Isten-
től mondattam.

14. Felöltözve vagyok ártatlan

ruhában, Ama' tiŕta és fényeskedő biborban, Kit a' Jéŕsus Kriftus keresett halálban, Szentire ruházott meg-igazításban.

15. Iŕsten irgalmának gyémánt koronáját, Drága ŕép virágból füzött kororúját, A' mennyei kertben nyílt piros rósáját, Fejemen viselem ékes violáját.

16. A' bárány Kriftusnak víg lakodalmára Híttak-el és vég nélkül való javára; Örülök, vígadok, hogy ez állapatra, Iŕstennek jutottam ŕine látására.

17. Mennyben aŕtalom-is nékem meg-terített, Az Ur Jéŕsus Kriftus hozzája ültetett, Pohárom jó borral tsordúlttig tölttetett; Nyájas beŕédével meg-örvendeztetett.

18. Iŕŕe igéjéből mellyeket hal-

lot-

lottam, Ezek' valóságát ma lélekben láttam: Tükör' és homályban, míg világban laktam, Mennyorŕágnak javát réŕ érint kóŕtoltam.

19. Fel-ékesült elmem tiŕta igazsággal; Akaratom tellyes jóra vágyódással, Minden indúlatom ŕent ártatlansággal; Fel-ruházva vagyok az ép ábrázattal.

20. Halandó emberek ŕemeik nem látták, Ingyen tsak birrel-is fülök nem hallották, Szivek gondolati azt meg-sem gondolták, Melly bódogságra híveket mennybe hítták.

21. Nevek ŕerint mondatnak ök bódogoknak, Minden nyavalyákat mert túl haladtanak: Fájdalom, betegség, sírás elmúltanak Azoktól, kik földről mennybe jutottanak.

22. Világos szép példa erre magam vagyok, Ki itt e' világon sok jaj sókat hagyok, Többé én itt élni soha sem kívánok, Mert mind egészségem 's mind örömim nagyok.

23. Gondom nagy volt arra, mint légye Istennél Kedves kimúlásom ö z. felségénél: Mert állandóbb jószág és nagyobb kints ennél Sem mennyen sem földön nem lehet senkinél.

24. Életem, halálom volt nékem Krisztusom, ügyemet forgató kegyes pátrónusom, Hittem, reménségem, érdemem Jéfusom, Fel-támadásban-is lezék igaz tútorom.

25. Lelki vitézségem jó har-tzom' meg-vittam, Bűnnek az ö 'söldjét a' halált meg-adtam, Hitem' meg-tartottam, el-nem tértorodtam, Irgalmas jutalmát ezeknek el-fogtam.

26. Már nints egyéb hátra, hanem hogy testemet Tegyétek-bé sírbe hideg tetemimet, Takarítsátok-el akképen testemet, Mint Angyalok vitték Istenhez lelkemet.

27. Ezekre az Atya segéljen titeket, Szent Fija kegyelme építse híveket, A' Sz.Lélek újjá-üljön benneteket, Sz.Háromság mennybe vigye lelketeket.

Azon Nótájú.

SZomorú az halál a' gyarló embernek; Halál követitől mindenek rettegnek, Kiváltképen kik e' világban örülnek, Nehéz e' világtól meg-válni ezeknek.

2. Termézetnek, látod, e' tulajdonsága: Mindenféle állat a' szép szabadságra Kivánczik, bátor legyen jó lakása, De gyönyörüsége kevés a' fogságba.

3. Életünk e' földön mitsoda?
Csak fogság; Mellyben étünk
's itunk bánat, Szomorúság,
Jaj-éó, sok óhajtas, fájdalom,
Fárattság: Még sem kívánczik
innét a' gyarlóság.

4. Panaszolkodását a' gyarló
embernek Hallottad gyakorta
a' zegény betegnek: Jaj meg-
halok! úgymond, látom már a'
testnek Utolsó óráját minden
életemnek.

5. Ha meg-halé, ezután meg-
halni sem kíváné, Testi javaid-
tól meg-válnia sem éáné; Mire
menendő vagy, abban semmit
nem báné; Kettegést, félelmet,
bú-bánatot el-hányé.

6. Állhatatlansággal itt előd-
be talál; Nyomorúságidon az-
előtt zúgódtál, Hogy nem hal-
hatok-meg! úgy panaszolkod-
tál; Ihon most azt bánod, hogy
el-jött a' Halál.

7. Ne félj, nem magad vagy
az Halálnak után, A' meghóltt
Szenteknek el-meheté nyom-
dokán; Te előtted sokan men-
tenek meghalván: Mi-is mind
utánad költözünk ez után.

8. Világra halandó füléktől
Éarmasztál; Sok keserüséget é-
letedben láttál, Keserü volt az-
is a' mit ettél 's ittál; Ihon
mind ezeknek végekre jutottál.

9. Sok bünödért hogyha ha-
landó nem vólnál, Meg-hidjed
bizonnyal, soha meg-nem hal-
nál; De ha ezed vólna, azonn
síránkoznál, A' balhatatlanság
hogy nints birtokodnál.

10. Kiváné-é lelkedben hal-
hatatlan lenni? Kéz légy itt e'
földön test éerint meg-halni?
Mert a' halál által fogé örökké
élni; Nem illik hát azonn, hogy
meg-halé, bánkodni.

11. Öröm és vigaság a' fe-
gény raboknak, Ha valaki által
ki-fabadúlhatnak: Ha mega-
karé halni, akkor fakadoznak E-
rös kötelei nyomorúságodnak.

12. Romlandó ez élet 's tsak
vezendő hivság, Szintén jobb
korában el-véé, mint a' virág,
Minden ékességed tsak nagy
fanyarúság; Tsudalom, hogy
nem kell még-is a' fábadság.

13. Örömmel mennj, semmi
ne késleljen téged', Se pénzéd,
józágod, se fap örökséged,
Édes fap tseléded, semmi é-
kességed, Virághoz hafonló
fap ifju termeted.

14. Szépséged helyébe fap-
séget ad Isten; Józágod helyé-
be fap józágod lézen, Mel-
lyet az ellenség soha el-nem
vézen, Olly kinttsel biré mel-
lyet rosda meg-nem ézen.

15. Igazán kik hittek a' fent
Jámborokkal, Te előtted ki-
múltt atyádfijaival, Mind egy
feregben léfé a' fent Angya-
lokkal, Az Ur Itent áldjad 's
ditsérjed azokkal.

16. Romlandó itt házad, ott
romolhatatlan; Örökkön örök-
ké élé Atyád házában, A' Kris-
tus Jébusnak fap társaságában,
Mellyben a' bóldogság léfé
meg-únhatatlan.

17. Erös reménséggel ha az
URban bizol, Nem halé-meg,
hanem tsak mintegy el alufol,
Fárattságod után az Istennél
nyugzol, Es a' ditsöségnek
poharából ifol.

18. Csak ezt tselekedjed, hogy
igazán élhess, Bóldogúl halhass
meg, 's mennyoréagba mehess,
A' jámbor életre ne légy kése-
delmes, Nem lézen a' halál
néked vezedelmes.

19. Tagaidnak ha van súlyos betegsége, Hogyha el-érkezik test erőtlensége, Tudjad közel vagy a' Halál követe, Akkor kívántatik hited erőssége.

20. Ojjad te magadat kétségbe eséstől, Arra való erőt kérj csak az Istentől; Bátor légy, ne rettegj semmit büneidtől, Halálával Kristus meg-váltott ezektől:

21. Reá bízod magadat, lelked' bátorítsad, Mint órága kintse-det kezébe ajánljad, Az Itélet napján hogy tőle meg-várjad; Halálod-óráján segítségül híjad:

22. Ha nyelved nem szólhat, csak szívéd-is híjja, Mondván: Jésus Kristus Istennek űent Fija, Hogy űent juhaidnak ne első egy hija, Jövel jövel, kérlek, utolsó órákra!

23. Tsendes partra vigy-ki, in-nét

nét el-költözvén; Mert most vagyok, látom, életemnek végén, Most költözvén által a' Halálnak révén, Jövel Jésus Kristus, végy hozzád idején!

24. Oh édes Megváltóm ne nézd büneimet, Sok ellened való tselekedetimet! Idvefségem árrát tekintsd érdemedet: Jövel Jésus Kristus, vedd hozzád lelkemet!

25. Mennyi fok kínokat és halált szenvedtél, Mindē büneimért hízem meg-fizettél; Atyád sem haragzik, mert meg-békelttél: Jövel Jésus Kristus, add meg mit ígértél!

26. Igazságod űerint ne ítélj meg engē, Mert semmi kegyelmet nem talál érdemē, Nem lehet kivüled soha idvefségē: Jövel Jésus Kristus, édes reménségem!

27. Azért most ne késsél, szolgál

dat

dat erekd-el, Mert láttalak
URam lelki Émeimmel; A-
te jelen-vóltod tellyes édesség-
gel: Jövel Jésus Kristus, légy
jó segítséggel!

28. Testi életémel már meg-
elégedtem, Én nyavalyájimtól
meg-idegenedtem, Az örök
életnek mert ízit érzettem: Jö-
vel Jésus Kristus, légy gyámol
mellettem!

29. Innen e' világból noha
ki-kell mennem, Noha koporsó-
ba tétetik én testem; Tudom,
fel-támasztasz, 's meg-adod én
lelkem': Jövel Jésus Kristus, bá-
toríts-meg engem!

30. El-végeztem immár pá-
lya-futásomat, E' világon való
Ésarándokságomat, Meg-tart-
tottam hitem' 's igaz valláso-
mat: Jövel Jésus Kristus, add-
meg koronámat!

31. Nem kívánok többet e'
világban élni; Akarok e' test-
ben már el-öklattatni: Ahito-
zik lelkem te veled lakozni:
Jövel Jésus Kristus, siess hoz-
zád venni!

32. Sok bánatim után majd
lelév vigaságom, Fáradtságom
után tsendes nyugovásom, A'
Éent Angyalokkal való nyájas-
ságom: Jövel Jésus Kristus,
édes kívánságom!

33. Itéletnek napján állassad
jobbodra Testemet, mellyet
majd bé-télnék a' sírba: Az
áldottak között légyek én-is
Éamba: Jövel Jésus Kristus, id-
velségem' árra!

34. Szerelmes Jésumom, ki la-
kozol ményben Az Atya Ifien-
nel egyenlő fellégben, Dicsőség
adásék tenéked mindenben,
Es a' Sz:Lélekkel miná örökké,
Amen. N

dat erekd-el , Mert láttalak
URam lelki feneimmel ; A
te jelen-vóltod tellyes édesség-
gel : Jövel Jésus Kristus, légy
jó segítséggel !

28. Testi életémel már meg-
elégedtem , Én nyavalyájimtól
meg-idegenedtem , Az örök
életnek mert ízit érzettem : Jö-
vel Jésus Kristus, légy gyámol
mellettem !

29. Innen e' világból noha
ki-kell mennem, Noha koporsó-
ba tétetik én testem ; Tudom,
fel-támasztáék , 's meg-adod én
lelkem' : Jövel Jésus Kristus, bá-
toríts-meg engem !

30. El-végeztem immár pá-
lya-futásomat , E' világon való
zarándokságomat , Meg-tart-
tottam hitem' 's igaz valláso-
mat : Jövel Jésus Kristus, add-
meg koronámat !

31. Nem kívánok többet e'
világban élni ; Akarok e' test-
ben már el-öklattatni : Áhito-
zik lelkem te veled lakozni :
Jövel Jésus Kristus , siess hoz-
zád venni !

32. Sok bánatim után majd
lelék vigaságom, Fáradságom
után tsendes nyugovásom, A'
zent Angyalokkal való nyájas-
ságom : Jövel Jésus Kristus,
édes kívánságom !

33. Itéletnek napján állassad
jobbodra Testemet, mellyet
majd bé-téének a' sírba : Az
áldottak között légyek én-is
számba : Jövel Jésus Kristus, id-
velességem' árra !

34. Szerelmes Jésumom, ki la-
kozol ményben Az Atya Isten-
nel egyenlő felségben, Dírsőség
adassék tenéked mindenben,
Es a' Sz:Lélekkel mind örökké,
Amen.

Figyelmetes kereszténynek,
kik ide gyültetek, Szép fe-
reggel's ének szóval a' kik ki-ki-
sértek, Itt engemet tisztessé-
ggel hogy el-temessetek:

2. O időben prófétáltak tson-
tok nagy zúgással; En-is nék-
tek prédikálok az én halálom-
mal, E' mostani előttetek fek-
vő tagaimmal.

3. Ránk jövődő dög-halál-
tól senki ne rettegjen; De tsak
a' büntől, gonóztól minden em-
ber féljen, Mintha ő-is ma
vagy holnap meg-halna, úgy
éljen.

4. Győzhetetlő és el-kerülhe-
tetlen a' Halál: Vas, értz köz-
zé rejtezzél bár, de ott is meg-
talál, Veled jár-kél, hol nem
vélnéd ott is előtted áll.

5. A' Herkules, és Ulisses okos
vitéz-

vitézsége, Halál ellen nem ha-
nála, Sámson erőssége; Dári-
usnak, sem Krésusnak nem fo-
ga fok kintse.

6. Tsalhatatlan, nem fog raj-
ta semmi okosságunk; Halál el-
len nem használhat pénzünk,
sem jószágunk; A' égénnyel
ő előtte mind egy a' mi forunk.

7. Sem böltseség, sem lép ter-
met meg-nem tartóztatja, If-
jakat-is a' vénekkel mind egy-
aránt hordja, A' koronát a'
kapával mind együvé rontja.

8. Mint a' fántó gyenge fü-
nek gyökerét meg-sérti, Ha
lép volt-is, de el-fonnyad mi-
helt a' Nap éri, A' Halál-is éle-
tünknek virágát el-metzi.

9. Jó a' halál, minden-féle bú-
banatnak vége, A' énteknek
ez életből útjok más életre;
Illyen jótúl azért hivek valljon
ki félhetne?

10. Jó illattal a' lilium tel-
lyes és a' rósa A' míg nedves,
de el-árad, és nints virágjába;
Mert ezeknek ékességét a' Nap
el-áraztja.

11. Kellő, kedves, kellemetes
Éüléjim kertekben Én-is valék,
virág Éinnel fénlő ékességben;
De a' Halál jobb kezével ki-
mette hirtelen.

12. Liliumnál és rósánál va-
lék Éebb virág Éál, Kedvesb
valék nemzetemnek ezüstnél,
aranynál; De tövestől ki-Éa-
kasta engemet a' Halál.

13. Ohajtozó Éüléjimnek va-
lék ékessége, Sok véletlen bá-
natjoknak én valék öröme, Ta-
lám azért keseregnek ilyen
nagy zokogva.

14. Sorsom ez már, mert a' bün-
nek a' halál a' sóldja: Engemet-
is az eredendő bün erre hozta,
Hogy

Hogy meg-halnék, mert a-
nyám-is vétekben fogada.

15. Légyek néktek halálom-
mal most azért én példa, A' ki
bünt nem tselekedtem, imé
fektem halva. Ha a' nyers fa
meg-gyúladhat, mint jár a'
Éáraz fa?

16. Én rajtam ne bánkodja-
tok, a' bünt sírásátok; A' ki
engem idvezített, ti-is azt áld-
játok, Jó módjával azért ti-is
hogy találtaátok.

17. A' jó atya minden kártól
fiját óltalmazza: Az Isten-is e'
világból hamar elki-hijja A' hi-
veket, hogy a' gonózt az igaz
ne lássa.

18. Noha testem fetét földnek
gyomrába tétetik; De én lel-
kem Ábrahámnak kebelében
nyugÉik, Hallhatatlan ditsö-
ségben 's tízteségben fénlük.

19. A' sok bűnnek 's kísértetnek ő keserves fija (lyánya,) Es a' bűnnek löttem volna talám ő szolgája, (szolgálója,) Ha a' Halál ezek közül ki nem ragadt volna.

20. E' világból mintegy kertből azért ki-metéztem, Ö-magának mennyországba az URtől vitettem, Ditsőségnek vize mellett hogy ott ékeskedjem.

21. Vig vagyok én, ne sirjatok szerelmes éüléjim; Kegyes szüzek, meghóltt szentek immár mind társaim: Titeket-is ide várlak, léftek követőjim.

22. Azon tudom siránkozatok, hogyha éltem volna, Vénségteknek vígasága én lehettem volna, Házasságom' örömet-is láthattatok volna.

23. Már énnékem az Ur Jéhus fejem és mind férjem; Övé vagyok,

gyok, ő is enyim, ő gyönyörűségem; Unhatatlan mi szerelmünk, nints ott bús szerelem.

24. Angyaloknak lépségeket mind felyül haladja, Ennek senki lép termetit meg nem gondolhatja, Országának ékességét nyelv ki nem mondhatja.

25. Romlandóság nints már benné, hát miért sirattok? Nem hóltam-meg, tsak aludom, mert az URé vagyok: Idömet-is én elértem, azt-is tudhatjátok.

26. Idös tsak az, ki igazán, szentül jámborúl élt; Ha vén volt-is, keveset élt, ha gonofságban élt. Én elértem, meg-is nyertem mennyei szentelést.

27. Azért immár én ki-jöttem atyámnak házából, Ki-költöttem e' múlandó világi házamból: Ez a' jele, hogy ki-mégyek immár e' világból.

28. Noža azért a' kik vagytok,
testemet fogjátok, Föld gyom-
rának, mint anyjának, lépen
meg-adjátok; El-jö az-is a' é-
óra, mellyben fel-támadok.

29. Ditsértessék a' felséges
mindenható Isten, Atya, Fiu és
Sz. Lélek kegyelmes Ur Isten;
Tsendes halált, bódogulást
mindennek engedjen.

MAs. Nót: Szomorú a' hal:

MIt bizik e' Világ ö ditső-
ségében? Mellynek ée-
rentséje vagyon el-múlásban,
ö hatalmassága olyan változás-
ban, Miként a' föld edény va-
gyon el-romlásban.

2. Többet hiddj a' jégen meg-
irtt irásoknak, Hogy sem mint
e' világ hiv tsalárdságának, Es
kép-mutatásban való jutalmá-
nak; Soha ne hiddj világi bi-
rodalomnak.

3. Inkáb kell hinni a' tsalárd
embereknek, Hogy-nem e' vi-
lági hamis éerentsének, Es ö
bolondságos fertelmességének,
Hamis tudománynak, és ö
hivságának.

4. Mondd-meg, hol Salamon,
ki vólt igen nemes? Avagy
hol a' Sámson, ki vólt gyözedel-
mes? Mondd-meg, hol Absó-
lon, ki vala lépséges? Avagy
hol Jónatás, igen éerelmetes?

5. Hová lön Julius nemes hatal-
mával? Hová lön a' Gazdag frís-
lakodalmával? Avagy hol Tul-
lius lépen éólásával? Vagy Á-
ristóteles bölts tudományával?

6. Ennyi sok lép dolgok, és
Nemes Férfiak, Világi nagy
Urak, ennyi Birodalnak, En-
nyi Fejedelmek, és erős Ha-
talmak, Egy lépillantásban
mindenek el-múlnak.

7. E' testi gazdagság nagy-
nak betsülttetik ; De a' fent
írásban virágnak mondatik :
Avagy, mint fa-levél féltől el-
kapatik , Ekképen világból min-
den ki-véttetik.

8. Oh melly igen rövid vi-
lág ditsősége ! Mint ember ár-
nyéka, olyan ő öröme ; Melly
soha nem vízen embert idves-
ségre , Sőt inkább izonyu rút
tévelygésekre.

9. Oh mostani testünk , rút
férgenek étke ! Kit bizonynal
tudunk , hogy porrá léjendö ;
Ezt pedig nem tudjuk , míglen
ö élendö : Kérlek, tégy jól ad-
dig míglen vagy élendö.

10. Azt ne mondd tije'dnek a'
mi el ve'zendö : A' világ mit
igér , a' pedig ve'zendö. Men-
nyei dolgokat te légy keresen-
dö ; E' böl dog kereset, ki el-nem
ve'zendö.

MAS

M A S.

B Izonytalan vóltát Világ ál-
lapatjának, Változását lát-
ván im' minden állatoknak, Kik
ma egészségben vannak holnap
esnek torkába a' Halálnak ;

2 Ne örüljön, bátor, senki gaz-
dagságának, Ékes termetének,
sem szép ifjuságának, Friss öl-
tözetinek, aranynak, ezüstnek,
mert azok mind el-múlnak.

3. Vizi buborékhoz mi éle-
tünk hasonló, Mezei virággal
egyférs mind el-múlandó: Nin-
tsen itt e' földön olly erős al-
kotmány, ki lehesse'n állandó.

4. Ha mát Isten adta, holna-
pot nem igérte ; Minden útai-
dat erősen meg-kötözte ; Hogy
ház éltendöt élj nagy-jó egés-
ségben, talám azt nem engedte.

5. Böl dogbak nálunknál a' me-
zei virágok, Kertbéli szép rósák,
szép

Ép füvek, liliomok ; Nem ret-
tegnék semmit, tudják meddig
élnek, vagyon nekik határok:

6. Tavasz melegétől ök nagy-
lépen újulnak, Elsőben vídúl-
nak, Pünkösztben virágoznak;
Nyárbán meg-lankadnak ; hi-
deg ökre kelvén egyfzer'smind
el-hervadnak.

7. Nints néked így dolgod
ember, ha meg-gondolod ; Ke-
mény éám-adásod, bizonytalan
halálod , Nem tudod meddig
élés, de e' nyilván vagyon hogy
egyfzer meg-kell halnod.

8. Első óráját-is életésed'
napjának Jaj-szóval kezded-el,
elejit e' világnak ; Jaj lézen kö-
zepe ; jaj lézen vége-is a' te
ki-múlásodnak.

9. Semmit abban nem tudés,
temérésed hol lézen, Tíztesés-
ges lézen , vagy gyalázatos lé-
zen;

És; Talám a' vadaknak 's égi ma-
daraknak hasok koporsód lézen.

10. Mit ragaszkodol hát illy'
igen e' világhoz ? Földhöz vér
az Isten, ne bizzál tárházadhoz :
Nagyobb gazdagsága volt Kré-
sus Királynak, ki hasonló kól-
dúshoz.

11. Világ biró Sándor sem elé-
gedék azzal, Hogy mind e' vi-
lágot el-birá hatalmával ; Ma-
gat Isten gyanánt imádtatja va-
la nagy fel-fúvalkodással :

12. Azonközben néki mérget
adának innya Egy éamár kö-
römből, nagy Babilóniába ; Szí-
ne el-változék , a' Király meg-
hala, hát nints néki hatalma :

13. Tegnap nem volt elég e'
világ gazdagsága : Im' ma hal-
va fekszik, 's tsak négy fing föld
hajléka ; Az előtt lakozott Ép
friss palotába, most a' földnek
gyomrába.

14. Nints hát itt minékünk maradandó városunk; Mint a' Böltsek írják, Ézarándokság járásunk; Ha ma vígan lakunk, netalám az URtól holnap el-hivattatunk.

15. Meg-kérdik ott ember, mint éltél e' világban, Ha igazán jártál a' te hivatalodban: Számot adék arról-is, valamit elloptál az UR tálentomában.

16. Minden ember azért magát meg-óltalmazza, Rágalmazó Éóktól magát meg-tartóztassa: El-veendő kintsért, aranyért, ezüstért lelkét el ne árúlja.

17. Felebarátodat ha meg-kis-sebbítetted, Hirében nevében ok-nélkül meg-sértetted, Az élő Istennek kemény ítéletit soha el-nem kerülhedd.

18. Halandó vóltodról gyakor-ta elmélkedjél; Magad' el-felejt-
vén

vén semmit ne tselekedjél; Isten tiétségét kivel megbántanád, arról meg-emlekezzél.

19. Adjunk hálát immár az Atya Ur Istennek, Mondjunk ditséretet ö Ézerelmes Fijának, Hogy adjon minékünk e' gyarló világból böldegságos ki-múlást.

M A S.

Nóta: *Sok rendbéli próbák:*

JEr most Éóljunk e' Éomorú alkalmatosságban, Miként esénk az Istennek illy nagy haragjában, Az életből hogy-hogy jutánk a' testi halálban.

2. Az Istennek meg-változ-hatatlan dékrétoma: Hogy, a' bünért mindē test a' halált meg-kóstolja; Meg-kell lenni, mert ez az Istennek akaratja.

3. Első ember hogy el-esék, a' bün következék; A' bün után
az

az Istennek átka rajtunk esék;
Atok után a' halál-is reánk úgy
fármazék.

4. Így hát e' testi halálunk
bűneinknek 'söldja; Kit mi re-
ánk első Szüléjink' rút bűnök
hoza, A' melly miatt testünk
vala örök kárhozatba.

5. De az Isten könyörüle raj-
tunk irgalmason; Ö fent Fiját
el-botsátá, hogy minket meg-
váltson, Az ördögnek rabságá-
ból elki-fabadítson:

6. Ki minket meg-fabadíta
az ö halálával; Ö fent Attyát
engeftelé vére hullásával, A-
dósságinkat fizeté fámtalan
kínjával.

7. Nints már rajtunk a' Sá-
tánnak semmi birodalma; AÉ-
fony magva mert kigyónak fe-
jét meg-rontotta: Ne féljünk
hát, ha lézén-is testünknek ha-
lála. 8.

Eik, Isten kezében mert ö tart-
tatik; Ellene senki tsak egyet
sem lépik.

7. A' jobb-lábával a' tengert
nyomja; Bal-lábát világ végé-
re nyújtja; Bal és jobb karja
világot bé-fogta.

8. Sullyos ö keze, a' Bölts
úgy írja; Mert még a' kire le-
botsátotta, Senki közzülök
még meg-nem birhatta.

9. E' széles Világ ezt ne tsu-
dálja, Hogy lábaival ö által
fogta; Hatalma alá mert Isten
botsátta.

10. Széles homloka, a' Plátó
írja; Világnak nevet kire fel-
írta; Senki nints földön, a' kit
hátra hagyna.

11. Halál ö neve, minden
meg-tudja; Az álnokságért
meg-kell halnia, Ádamban ré-
gen mellyet vettünk vala.

12. A' Bölts így írja : nints neki zive, Hogy ő valakinn könnyörülhetne , Valaki a' bünt Adámban el-vette.

13. Lélekzet nélkül valónak mondja ; Mert kire terhet ő rá rakhatja , Lelkét testétől hamar el-választja.

14. A' jobb kezében port 's hamvat hordoz ; Mert minden holtat azzal bé-fedez ; Végre az holtat test hasonló a' földhez.

15. Lám a' Bölts mondja : hogy kettő feje ; Kinek egyikben nints neki zeme ; Másikban fénylik világos két zeme.

16. Nem tsuda ember , hogy kettő feje ; Mert zent Irásban kettő ő neve, Testi és lelki, jók 's gonozok vége.

17. Egyik fejében egy zeme fintsen ; Mert világosság azoknál nintsen , Lelki haláltól kiknek menttség nintsen. 18.

8. A' mi fejünk az Istennek egy-zülött zent Fija Halál által akart menni ő zent országába : Így nekünk-is halál által ad részt mennyországba.

9. A' jó Pásztor halálig vitt az ő juhaiért , Drága véret ki-ontotta a' juhok aklaért , ő z testét meg-áldozta az Eklésiaért :

10. Hát nekünk-is követnünk kell a' mi Vezérünket , Se életben , se halálban el-ne hagyjuk ötöt , Hogy meg-adja halálával nyertt örökségünket.

11. Nem kell sirnunk hát felet-tébb a' mi halottinkon , Se magunk ne keseregjünk halandó voltunkon ; Sőt vigadjunk , halál után fel-támadásunkon.

12. Oh te áldott vigasztaló sz. Lélek Ur Isten ! Tekints reánk , 's vigasztalj-meg minket kegyelmesen ; Holtunk után zamlál-

tassunk Szenteid köziben.

MAS: Nót: A' melly embernek jó:

Siralmas nekünk minden életünk, Nyomoruságra jutama igyünk, Nagy siralommal bé-borúlt országunk.

2. Isten haragja meg-tetűk rajtunk, Mellyet esetkor Adámban vettünk: Jaj jaj minékünk! mert igen vétkeztünk.

3. Rajtunk a' bünért a' Halál feűk; Mint egy Bölts mondja: úgy uralkodik, Mint kíágyában éjjel nappal nyugűk.

4. Állatját néki senki nem tudja, Abrázatját-is meg-nem mondhatja; Kegyetlenségét mindennap' jól látja.

5. Láthatatlannak bölts Plátó mondja, Mert még ezt senki meg-nem láthatta; Magát hozzának hatalmáért mondja.

6. Magas egekben üstöke feűk,
űk,

18. Világos kéme másik fejében; Mert az igazak fénlének hitben, Noha idejig meg-halnak testekben.

19 Szörnyű kegyetlen sárgának írja; Mert a' holtakat ő meg-sárgítja: Hangos két füle éltűnket rűrkálja.

20. Gyógyúlhatatlan sebesnek írja; Mert kinek testet egyűer meg nyomja, Nem léken annak többé vígasága.

21. Orvos a' Kristus a' Halál ellen, Mert csak ő állhat hatalma ellen; Gyógyúlást kérűnk míg élűnk e' testben.

22. Nem nyerűk soha halálunk után Idveségűnket, ez élet után; Míg élűnk, addig fáradjűnk ez után.

23. Illyennek mondja természetiben: Hangos trombitát hall éltében, Ottan semmivé léken erejében: O 3

24. Az Itéletkor Éékibe le-ül
A' Kristus Jépus, trombitával
jü, Az Halál lézen tsak semmi
erejü.

25. Oh te kegyetlen keserves
Halál! E' földön sokat már u-
ralkodtál, Keveset bennünk
immár hátra hagytál:

26. Szünjél-meg immár en-
nyi romláson, Sok Éép ifjak-
nak ö halálokön, Siralom mi-
att fogyatkozásokon.

27. Nintsen már benned sem-
mi kegyelem, Vénhez, ifju-
hoz való Éerelem, Urtól és
TsáÉártól való félelem.

28. Állatod néked vajha lött
vólna, Sok Urak veled meg-
vittak vólna; De jól tudjuk,
vagy Isten akarátja.

29. Kegyetlenségéd ennyi
nem vólna, Mély torkodat ha
meg-raktad vólna; Tsuda, hogy
er-

ennyit rakhatÉ-bé gyomrodba.
30. Urak' s' TsáÉárok' testek
gyomrodba, Mennyi Királyok
vannak torkodba? Ifjakat vén-
nel egyaránt rakÉ abba.

31. De tudjuk végét te taná-
tsodnak, Meg-tudták okát a'
te dolgoznak, Hogy véget a-
karÉ vetni e' Világnak.

32. Állj-meg valaha a' te dol-
godban, Sok Éép ifjakat Éánj-
meg magadban, Kegyetlensé-
get ne tarts e' világban.

33. Illyen Éokása Halál dol-
gának. Olly útat azért kerefs
magadnak, Hogy örököse le-
hes mennyorÉágnak.

MAS. Nóta: Jépus Krist⁹ Ist.
Uralkodó nagy Ur Isten, Ki
hatalmas vagy mindene-
ken, Földi és mennyeieken,
Teremtterett embereken:

2. A' te Isteni erödnek, Es ha-
tal-

talmas Istenségednek, Nintsen
ki ellene ennek, Allhasson, vé-
gezésednek.

3. Tsudálatos böltéséged,
Hogy senkivel te ezt nem köz-
led, Senkinek meg-sem jelen-
ted, Ki felöl mi végezésed.

4. Idejét teremttésünknek,
Vég óráját mi életünknek, Ki-
múlását mi lelkünknek, Hatá-
rát rendelted ennek.

5. Mindennek meg-kell kőf-
tolni, Halálának napját el-érni;
Senki el-nem kerülheti, Óráját,
által nem lépi.

6. Nints nálad személy válaf-
tás, Igaz Isten, itt hátra hagyás,
Egyik másikon fel-váltás; Mert
köz' parantsolat rontás.

7. Emberek meg-változnának,
Magokért nagy summát adná-
nak; Ha tanátsodhoz jutnának,
Sok síralmak el-múlnának.

8.

8. Istentől mutatott társink,
Kedves és szerelmes magzatink,
Atyáink, édes Anyáink, El-
hagynak édes rokonink:

9. Halálokő mi kesergünk, Ne
bótsáttatnának-el tőlünk; Arról
meg-sem emlekezünk, Hogy
jobb helyre mennek tőlünk.

10. Tudtára adja mindennek,
Hogy a' bűnben ne heverjenek,
De meg-térni siessenek, Hogy
életre meheffenek.

11. Róla Istennek nagy gond-
ja, Kit mikoron végyen hoz-
zája: Jókat bűnből ki-ragadja,
Magának életre tartja.

12. Ne sírjunk hát 's ne bán-
kodjunk, Lelekben kik az Is-
tent látjuk, Hogy el-vitetik
magzatunk: Mert mi-is után-
nok mégyünk.

13. Ott meg-látjuk személye-
ket, Krisztusban meg-ditsöültre-
ket.

O 5

ket; Az Oltár alatt lévőket, 'S
Énről Énre Istenünket.

14. Pátriárkák és Szent Atyák,
Lélekbén kik az Istent látják,
E' világot nem kívánják; Tcsak
az Itéletet várják:

15. A' mi lelkünk hogy ví-
gadjon, Örökkön örökké örül-
jön, Mind örökké örvendez-
zen, Soha vége ne leheffen.

16. Szent Ur Isten, Sz. Ur
Isten, Örökké való Szent Ur Is-
ten, Néked Szent Lélek, men-
nyégben Mondunk ditséret-
tet, Amen.

M A S.

Szeretlek én téged Uram, Ne
felejtkezzél-el rólam, Mel-
letté légy kegyelmeddel: Nem
örvendeztethet engem, Vala-
mi van földön 's mennyē, Hogy
ha te nem lékeél velem. Es ha
Éintén bűn rohan rám, Te vagy
én

én óltalmam URam, Te vagy
édes Idvezítöm, Es drágalátos
Megváltóm. Oh Jésum, Éép
Kristusom, Szabadítóm, Éégyen-
be ügyem ne jusson!

2. Testemet 's lelkemet adtad,
Sok jókkal meg-látogattad Éle-
temnek Éükségére: Azért URā
téged kérlek, Engedd hogy e-
zekkel éljek Tcsak neved ditsé-
retire. Ojj-meg hamis tudo-
mánytól, Sátánnak álnoksága-
tól; Semmi kereft-viselesben,
Engedd, ne essem kétségben. Oh
Jésum, Éép Kristusom, Es pai-
som, Halál engem ne (búsítsó)
rettentsen!

3. Hanem Ábrahám keblébe
Angyaliddal vitesd lelkem' Mē-
nyei É. országodba: A' hol fel-
séged orfága, Tetzik, hivek ko-
ronája Ö tündöklő Éép vóltába:
Hol van örökké vigaság, Távol
jár

Jár a' éomoruság : Hol a' Kéru-
bim seregid, Szent Sz. Sz. néked
éneklik Oh Jésum, szép Kris-
tusom, Es Szószólóm, E' éóm
füleidbe jussón.

4. Midön azért az én lelkem
En tölem meg-válva lézen, En-
gedd irgalmasságodból, Testem
kamarátskájában Nyugodjék
földnek gyomrábā, Minden kín,
gyöttelelem nélkül. Es így enge-
met serkents-fel, Hogy lássalak
szemeimmel A' te ézent ditsö-
ségedben ; Kiröl nints semmi
kétségē. Oh Jésum, szép Kris-
tusom, Es Királyom, Légy áldott
én jó Pásztorom!

M A S.

Miert éorgalmatoskodunk,
'S annyit gondolkodunk?
Ha e' világot bírnök, Ugyan
meg-kell halnunk: Atyáink, a-
nyáink, Barátink, éoméédink,
Es

4. Lám azt tartja igéreted,
Nem hagyod te kitsinyidet: Te
mondásod, hozzád mennjünk,
'S országodbā rézesüljünk ; Ké-
vóltam azért kezedbē Nevem'
íratni könyvedben.

5. Az UR áldása naponként
Szálljon már rátok fejenként,
Véreim, kedves rokonim, Kik
kíséritek teremim' : Adja Isten,
mennyországban Egymást lát-
hassuk az URban.

M A S.

IM' látod virág vóltát, Melly
hirtelen el-hervad : Isten a'
halál által Engemet ki-éólíta.

2. Ezt ki gondolta vólna, Lel-
kemnek ki-múlása Hogy ez na-
pokon lenne, 'S testemtől bú-
tsút venne?

3. Oh éerentsétlen óra, Kéfé-
rűségnek napja ! Siralomba ej-
tetted Én édes éüléjimet, (roko-
nimat.)

4. Hová lött én szépségem?
Hová lött erősségem? Eletem-
nek virága? Isten leg-jobban
tudja.

5. Oh te kegyetlő bánat! Mi-
ért érzel siralmat? Im' zülé-
jim (rokonim) jajgatnak, Eped-
nek és bankodnak.

6. El-hagyom mindenemet.
Rettető itéleted; Légy irgalmas
énnékem, Inmár földbe tétetē.

7. Rajtam ne bankodjatok;
Sőt inkább vigadjatok: Isten en-
gem öröme Bevizē dicsőségre.

8. Utánnam siessetek, Oda vár-
lak titeket, Abba a' dicsőségbe
Kit Isten kezert mennyben.

9. Oh én édes Istenē, Te vagy
út's idvelségem! Lelkemet ki-
botsáttam, Kit É kezedebe adtam

10. Engedj ez élet után Feltá-
madást nagy-vígan, Országod-
nak birását És örök boldogságát.

MAS.

Es mi kedves nemzetségink,
(fijaink,) Jaj hová löttök Kik
ez előtt éltek! E' világból ki-
költöztek.

2. El-vagyon már rendelve
Minden ember élete, Urról, ze-
gény koldúsról, Hatalmas Tsá-
zárról. Világon kik vannak, Vé-
nek avagy ifjak, Mind meg-kell
halni azoknak; Nem nézi ő ren-
dit, Sem nagy nemzetségit, Hir-
telen meg-fojt akárkit.

3. Hogy minden embereket
Egyzersmind ölhessen, Ő azont
igyekezik, Hogy el-temethessen.
Azért minden ember, Am akár-
ki legyen, Magáról gondot vi-
seljen: Mert nem tudja soha
A' halálnak napja Holott érke-
zik reája.

4. Azért, míglen ideje Téré-
sünknek vagyon, Pénitentziát
tartsunk, 'S Istenhez siessünk.

Azért

Azért Uram Isten, Ki hívő kegyelmesen, Légy óltalmunk mindenekben, Könyörülj mi rajtunk, Légy irgalmas nekünk, Hogy téged dicsérhesünk.

M A S.

IM'itt fekszem mint férgetske, Koporsóban helyhezelve: Testem' ajánlom e' földnek Napjáig az Itéletnek; Lelkem' meg-adom Jánosnak, Drágái meg-váltott magának.

2. Ő teremtet 's alkotott volt, Épséggel-is fel-ruházott: Hogy néki éljek akarta, Szentül meghaljak kívánta; Nem lézek én hát senkijé, Tsak övé az én Uramé.

3. Sies tehát én Kristusom, Légy útambá kalauzom; Hivj 's költs-fel, vigy-bé örömbé, A' Szenteknek seregébe; Kikkel együtt zengedezzünk, Szenteknek örvendezzünk.

M A S.

SZivem szerint kívánom utolsó órámat; Mert nyavalya-bú, bánat emélti napomat: Megválnia kéz vagyok, várván én 'söldomat, Kit János már megszerzett mint fő jutalmamat.

2. Megváltott, tudom, engem büntől és haláltól Szent vérednek váltsága, kit tartok zálagúl; Mit rettegnék tehát én ördög-től 's pokoltól, Mert Jánosombá bizom, 's mentt lézek azoktól.

3. Ez élet noha édes; keserü a' halál, Meg-adtam én magamat, ha éintén rám talál, Tudván hogy jobb életet én lelkem ott talál, Örömem 's nyereségem hát lézen a' halál.

4. Testünk földbe tétetvén, prédája férgeknek; De fel-támad újonnan nekem, 's mindeneknek: Es miként a' Nap fénye,

P

fénye,

218 *Halotti*
fénye, ők ott ründökölnek, ö-
kökké örvendeznek, 's ott nem
beseregnek.

5. Hízeltedve e' világ noha
von magához, Mutatja ditsö-
ségét 's tsalogat mind ahhoz; De
én hozzá nem nyúlok, mint hit-
ván marhához: Örömeft a' zen-
vedést vézem, mert jobbat hoz.

6. Barátimtól-is nehéz énnéké
megválnom: Kiknek lép nyájas-
sági búsítanak, meg-vallom; De
ez én bizodalomom, hogy őket
meg-látom Az örök ditsőségbe,
kit szerzett Megváltóm.

7. Nemzetintől (gyermekim-
től) válásom éivem' hasogatja,
Kiknek ő lép befedek vala mint
trombita; De örömmel el-ha-
gyom: mert e' leléz az útja,
Melly által velem az UR még
zembe juttatja.

8. Szünjék édes árvájim (fi-
lám,) már sírástok' vize: Van

T A B L A

Jésus Kristus Isten Fia,

K.

Kegyes buzgóságtól vis. 170

Kerektyének kik Krist. 54

Kristushoz kékülök szerel. 164

Kristusnak hívei kik 139

Kristusnak hü kerekty. 60

L.

Látván e' világnak tsal. 220

M.

Magamban el-végezem és 82

Már el-megyek az öröm. 133

Meg-érsétek kerektyének 48

Meg-fabadiúltam már én 5

Midön el-jö az én óráim, 148

Miért forgalmatosko. 212

Mit bizik e' Világ ö ditsö. 192

Mostan kik itt jelen vagy. 139

N.

Ne emlekezzél-meg 6

O.

Oh te meg-balandó emb. 13

S.

Serkenj-fel már ember 51

T A B L A.	
Siralmas nekünk minden	20
Sok nyomorusággal elete	6
Sok rendl. bróák van.	15
Szegény. z. ke itt	22
Szent Pá. postolnak írása,	69
Szeretlek én téged URam,	210
Szívem kermt kívánom	217
Szólj miinket Kristus Ur.	117
Szomorú az balál a'	177

T.

Te benned biztunk elejitöl	9
Te hozzád kiáltok Ur Ist.	10
Tudjuk hogy fejen.	20
Taljuk Uram Isten,	1

U.

Uralkodó nagy Ur Isten,	207
URam botsáffad-el Szol.	228
URam te nagy haragod.	75
Ur Isten, én idveességem,	91
Ur Isten irgalmazz nek.	6
Vár van vártam a' fels.	85
Veletlen embernek utolsó	108

BIBLI. CENTR. UNIV. CLUJ
V E G E.

Nr. D/3547 195 5

Halott énekek.

V É G E.